

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14CoKR/7/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5115209013
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:5115209013.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Nemravovej, členov senátu JUDr. Róberta Bebčáka a JUDr. Miroslavy Korbašovej, v sporovej právnej veci žalobcu: L. P. X., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A. Z. XXXX/XA, XXX XX B. - X., právne zastúpený: JUDr. Jozef Polák, advokát, so sídlom T. Q. XXXX/XX, XXX XX L. A., proti žalovaným: 1/ Správcovská a poradenská, k.s., so sídlom Garbiarska 5, 040 01 Košice-Staré Mesto, sídlo kancelárie: Andreja Hlinku 3118, 022 01 Čadca, IČO: 48 143 448, správca úpadcu: AFRESH, a.s., so sídlom Oravická 614/14, 028 01 Trstená, IČO: 36 709 727, 2/ OVP ORAVA, s.r.o., so sídlom Oravická 617/20, 028 01 Trstená, IČO: 31 608 957, právne zastúpený: ADVOKÁCIA, s.r.o., so sídlom Hollého 10, 949 01 Nitra, IČO: 36 854 107, v konaní o určenie neúčinnosti právneho úkonu, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 5Cbi/14/2015-1003 zo dňa 16. decembra 2021 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Žilina č.k. 5Cbi/14/2015-1144 zo dňa 10. júna 2022, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 5Cbi/14/2015-1003 zo dňa 16. decembra 2021 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Žilina č.k. 5Cbi/14/2015-1144 zo dňa 10. júna 2022 p o t v r d z u j e .

Žalovaný 1/ a žalovaný 2/ majú voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením okresný súd prvým výrokom žalobu v celom rozsahu zamietol, druhým výrokom rozhodol tak, že žalovaný 1/ a žalovaný 2/ majú voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.
2. Uznesením č.k. 5Cbi/14/2015-95 zo dňa 25.08.2015 okresný súd pripustil zmenu žalobcu, a to zo žalobcu T. X. na L. P. X.. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 06.10.2015.
3. Uznesením č.k. 5Cbi/14/2015-372 zo dňa 17.01.2018 v spojení s opravným uznesením č.k. 5Cbi/14/2018-388 zo dňa 11.05.2018 a v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline č.k. 14CoKR/21/2018 zo dňa 28.02.2019 okresný súd konanie prerušil do právoplatného skončenia konaní vedených na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 5Cbi/4/2015 a pod sp. zn. 26Cbi/4/2015.
4. Uznesením č.k. 5Cbi/14/2015-674 zo dňa 09.09.2020 okresný súd rozhodol o pokračovaní v konaní. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 17.09.2020.
5. Okresný súd v prejednávanej veci vytýčil pojednávania na 16.11.2017, ktoré bolo odročené za účelom posúdenia návrhu na prerušenie konania. Po vydaní uznesenia o pokračovaní v konaní vytýčil pojednávania na 29.07.2021, ktoré okresný súd odročil za účelom posúdenia otázky prekážky skôr začatého konania (litispendencie) vznesenej žalovaným 2/ a to či konanie vedené na Okresnom súde Žilina pod sp.zn. 26Cbi/9/2015 vytvára prekážku litispendencie vo vzťahu ku konaniu sp.zn. 5Cbi/14/2015. Po odročení pojednávania vzal žalobca žalobu v konaní sp.zn. 26Cbi/9/2015 späť v celom

rozsahu. Okresný súd vytyčil pojednávanie na 25.11.2021, pričom pojednával v prítomnosti právneho zástupcu žalobcu, právneho zástupcu žalovaného 2/ a konateľky žalovaného 2/. Žalovaný 1/ ospravedlnil svoju neúčasť na pojednávaní konanom dňa 25.11.2021 a súhlasil, aby okresný súd na pojednávaní rozhodol v jeho neprítomnosti (úradný záznam č.l. 982 spisu).

6. Vzhľadom na úpravu petitu v poslednom vyjadrení žalobcu okresný súd na pojednávaní vyzval právneho zástupcu žalobcu, aby jednoznačne špecifikoval, ktorý právny úkon považuje za započítací prejav a ktorému teda odporuje, načo žalobca uviedol, že je ním článok II. Kúpnej zmluvy, s tým, že je dostatočne určitý. Okresný súd konštatoval, že vzhľadom na uvedené nepovažuje úpravu petitu žalobcom za zmenu žaloby. Okresný súd tiež vyzval žalobcu, aby jednoznačne špecifikoval koho v zmysle petitu považuje za žalovaného 1/, nakoľko, ak by okresný súd vychádzal zo záhlavia žaloby je ním správca úpadcu, ak zo skutkových okolností tvrdených v žalobe je ním úpadca, pričom právny zástupca žalobcu uviedol, že pod označením žalovaný 1/ v petite žaloby treba rozumieť úpadcu. Právny zástupcovia žalobcu a žalovaného 2/ sa v rámci svojich prednesoch na pojednávaní pridržiali argumentácie obsiahnutej v ich písomných vyjadreniach. Na základe požiadavky právneho zástupcu žalovaného 2/, aby sa súd s ohľadom na sudcovskú koncentráciu vyjadril, na ktoré vyjadrenia a predložené dôkazy bude v konaní prihliadať, sudkyňa uviedla, že vzhľadom na to, že ide o konanie začaté pred účinnosťou CSP, s poukazom na § 470 ods. 2 CSP, ako aj na skutočnosť, že v podstate doposiaľ prvé pojednávanie bolo odročené z dôvodu posúdenia prerušenia konania, druhé z dôvodu námietky litispencie, súd na všetky vyjadrenia a dôkazy, ktoré boli doposiaľ súdu predložené bude prihliadať.

7. S prihliadnutím na účinky začatia konkurzného konania okresný súd posúdil podanú žalobu podľa zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení platnom a účinnom v čase začatia konkurzného konania (ďalej aj len ZKR).

8. Okresný súd s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a právnu úpravu v § 57 ods. 1, 2, 3, 4, 5 ZKR, § 60 ods. 1, 2, 3 ZKR, § 62 ods. 1, 5 ZKR, § 9 ods. 1, 2 a 3 ZKR, § 3 ods. 1, 2, 3 ZKR, § 580 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj len OZ), § 581 ods. 1, 2, 3 OZ, § 358 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej aj len OBZ), § 364 OBZ žalobný návrh zamietol. Skutočnosťou nespornou medzi sporovými stranami je začatie konkurzného konania uznesením Okresného súdu Žilina pod sp. zn. 4K/14/2014 zo dňa 24.06.2014 zverejneným v Obchodnom vestníku č. 123/2014 zo dňa 30.06.2014 s účinkami začatia konkurzného konania 01.07.2014. Rovnako medzi stranami je nesporné vyhlásenie konkurzu na majetok úpadcu uznesením č.k. 4K/14/2014 - 75 zo dňa 01.10.2014, zverejnené v Obchodnom vestníku č. 192/2014 zo dňa 08.10.2014 s účinkami vyhlásenia konkurzu dňa 09.10.2014 ako aj platné uzatvorenie Kúpnej zmluvy č.1/2010 zo dňa 02.06.2010 (ďalej aj len „Kúpna zmluva“ alebo „Kúpna zmluva č.1“).

9. Podľa okresného súdu základnou medzi stranami spornou skutočnosťou bolo, či započítacím prejavom, na základe ktorého došlo k započítaniu kúpnej ceny vo výške 695.200,- Eur dohodnutej v článku II. Kúpnej zmluvy č.1 voči pohľadávke úpadcu z titulu finančnej výpomoci do výšky kúpnej ceny, je už samotná dohoda o započítaní obsiahnutá v čl. II ods. 2 Kúpnej zmluvy alebo týmto započítacím prejavom bola až Dohoda o započítaní vzájomných pohľadávok zo dňa 15.06.2010, ktorú uzavrel žalovaný 2/ s úpadcom (ďalej aj len Dohoda o započítaní zo dňa 15.06.2010). Sporným medzi stranami ďalej bolo naplnenie podmienok odporovateľnosti napadnutého právneho úkonu a to tak všeobecných predpokladov v zmysle § 57 ods. 4 ZKR ako aj osobitných predpokladov vyžadovaných zákonom pri jednotlivých skutkových podstatách v danom prípade v zmysle § 60 ZKR ako ukracujúceho úkonu. Žalovaný 1/ založil svoju procesnú obranu na neexistencii jeho pasívnej vecnej legitímácie, nakoľko nebol účastníkom odporovaného právneho úkonu. Žalovaný 2/ svoju procesnú obranu spočiatku založil na spochybnení pohľadávok žalobcu, ktoré si žalobca ako veriteľ prihlásil do konkurzu na majetok úpadcu a ktoré aj boli v konkurze na majetok úpadcu popreté. Spornosť jednej z predmetných pohľadávok bola odstránená rozhodnutím Okresného súdu Žilina v konaní č. 5Cbi/4/2015 - 731 zo dňa 31.05.2019 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Žiline sp.zn. 13CoKR/29/2019 zo dňa 24.06.2020, ktorými bolo určené, že žalobca je veriteľom pohľadávky, ktorú si prihlásil do konkurzu na majetok úpadcu. Žalovaný 2/ tak svoju procesnú obranu založil primárne na tvrdení, že žalobca žaluje nesprávny právny úkon, pretože v článku II. Kúpnej zmluvy ešte nie je obsiahnutá dohoda o započítaní (ide len o vedľajšie dojednanie týkajúce sa spôsobu úhrady kúpnej ceny) a za započítací prejav treba považovať až Dohodu o započítaní vzájomných pohľadávok zo dňa 15.06.2010, zároveň argumentoval, že žalobca v konaní nepreukázal ukrátenie veriteľov.

10. Z obsahu žaloby bolo podľa okresného súdu nepochybné, že žalobca sa domáha vyslovenia právnej neúčinnosti Dohody o zápočte kúpnej ceny za predaj nehnuteľnosti podľa článku II. Kúpnej zmluvy č.

1/2010 zo dňa 02.06.2010, predmetom ktorej je zápočet pohľadávky úpadcu na zaplatenie kúpnej ceny vo výške 695.200,- Eur s pohľadávkou žalovaného 2/ voči úpadcovi z titulu finančnej výpomoci do výšky kúpnej ceny, ktorú žalobca označuje za ukracujúci úkon podľa § 60 ZKR. Zároveň sa žalobca domáha zaplatenia peňažnej náhrady žalovaným 2/ do všeobecnej konkurznej podstaty úpadcu spolu vo výške 695.200,- Eur, ktorá má podľa žalobcu predstavovať sumu vo výške dlžníkom vykonanej odporovanej úhrady formou započítania.

11. Vo vzťahu k uplatneniu práva odporovať dotknutým právnym úkonom okresný súd primárne posudzoval zachovanie prekluzívnej lehoty jedného roka od vyhlásenia konkurzu na majetok úpadcu v zmysle § 57 ods. 2 ZKR. Uznesenie, ktorým bol vyhlásený konkurz na majetok úpadcu, bolo zverejnené v Obchodnom vestníku 08.10.2014, pričom za deň zverejnenia sa podľa § 199 ods. 9 ZKR považuje deň 09.10.2014. Lehota jedného roka podľa § 57 ods. 2 ZKR začala plynúť dňom 10.10.2014 a posledným dňom tejto lehoty bol deň 09.10.2015. Žaloba bola podaná na okresnom súde dňa 26.03.2015, t. j. v rámci lehoty podľa § 57 ods. 2 ZKR.

12. Okresný súd ďalej konštatoval zachovanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v zmysle § 57 ods. 1 ZKR ako veriteľa prihlásenej pohľadávky, ktorého podnetu na odporovanie správca nevyhoviel, tak ako to vyplýva z odpovede správca na podnet veriteľa zo dňa 25.03.2015 (č.i. 18 spisu).

13. V otázke pasívnej vecnej legitímácie vo vzťahu k žalovanému 1/ sa okresný súd stotožnil s procesnou obranou žalovaného 1/ a teda, že nie je pasívne vecne legitimovaným subjektom. V zmysle § 62 ods. 1 ZKR, právo odporovať právnemu úkonu sa uplatňuje proti tomu, kto s dlžníkom odporovateľný právny úkon dohodol, v prospech koho dlžník odporovateľný právny úkon jednostranne urobil alebo kto z odporovateľného právneho úkonu dlžníka priamo nadobudol prospech. V danom prípade správca konkurznej podstaty úpadcu nebol účastníkom hmotnoprávneho úkonu, a teda nie je ani osobou, s ktorou dlžník odporovateľný právny úkon dohodol, ani osobou, v prospech ktorej dlžník odporovateľný právny úkon jednostranne urobil a napokon nie je ani osobou, ktorá by z odporovateľného právneho úkonu dlžníka priamo nadobudla prospech. Okresný súd sa nestotožnil s argumentáciou žalobcu, ktorý pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného 1/ odvodzoval od núteného nerozlučného procesného spoločenstva, ktoré vyvodzuje zo skutočnosti, že žalovaný 1/ ako správca bol oprávnený na podanie odporovacej žaloby, nakoľko tak neučinil, žalobu podal žalobca ako veriteľ a správca je tým pádom dotknutý touto žalobou. Nútené procesné spoločenstvo žalovaného 1/ a žalovaného 2/ žalobca vidí tiež v tom, že žalovaný 1/ okrem toho, že mohol požadovať vydanie rozsudku s rovnakým petitom, je zároveň dotknutý výsledkom sporu, pretože v prípade úspechu vo výroku II. petitu získa do všeobecnej podstaty sumu 695.200,- Eur spolu s úrokom z omeškania. Žalobca uvádzal, že žalobu podáva z opatrnosti aj voči správcovi, aby nebola zamietnutá pre nedodržanie úplného okruhu účastníkov konania. Okresný súd konštatoval, že právna úprava odporovateľnosti právnych úkonov podľa ZKR je komplexná. ZKR osobitne a komplexne upravuje všeobecné predpoklady odporovateľnosti právnych úkonov ako aj osobitné predpoklady jednotlivých skutkových podstát. ZKR presne definuje, ktoré subjekty sú aktívne legitimované na podanie žaloby a voči ktorým osobám možno odporovaciu žalobu v zmysle ZKR podať. Rozširovanie okruhu pasívne vecne legitimovaných subjektov spôsobom, akým to interpretuje žalobca nezodpovedá právnej úprave ZKR. ZKR upravuje možnosť, resp. právo veriteľa s prihlásenou pohľadávkou podať odporovaciu žalobu, ak správca jeho podnetu nevyhoví, čo aj veriteľ urobil. Skutočnosť, že správca nepodal odporovaciu žalobu, nerobí z pôvodne aktívne legitimovaného subjektu, subjekt s pasívnou vecnou legitímáciou. Navyše okresný súd poukázal na to, že aj v prípade eventuálneho úspechu vo výroku II. petitu, by súd nepriznal plnenie v prospech správca, ale v prospech konkurznej podstaty úpadcu, teda správca nie je ten, v koho prospech by bolo plnené, plnilo by sa v prospech konkurznej podstaty. Vzhľadom na uvedené okresný súd žalobu vo vzťahu k žalovanému 1/ zamietol pre nedostatok pasívne vecnej legitímácie žalovaného 1/. Pokiaľ ide o pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného 2/ okresný súd konštatoval, že žalovaný 2/ je osobou, ktorá odporovaný právny úkon s úpadcom/dlžníkom dohodla, čím bola naplnená podmienka pasívnej vecnej legitímácie žalovaného podľa § 62 ods. 1 ZKR.

14. Pri skonštatovaní dodržania zákonom stanovenej prekluzívnej lehoty na podanie odporovacej žaloby, pozitívnym vyhodnotením aktívnej legitímácie žalobcu ako veriteľa prihlásenej pohľadávky, ktorému podnetu na odporovanie správca nevyhoviel a žalovaného 2/ ako osoby, ktorá s úpadcom odporovaný úkon dohodla, okresný súd posudzoval splnenie základnej hmotnoprávnej podmienky odporovateľnosti právneho úkonu podľa § 57 ods. 4 ZKR, a to existenciu ukracujúceho právneho úkonu. Vo vzťahu k posúdeniu jednotlivých podmienok odporovateľnosti právnych úkonov okresný súd konštatoval, že v konaní o uplatnení odporovacieho práva je bez ohľadu na to, ktorá osobitná skutková podstata odporovateľnosti je žalobcom uplatnená, potrebné primárne skúmať naplnenie všeobecných predpokladov odporovateľnosti právnych úkonov podľa § 57 ZKR, vo vzťahu ku ktorým povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť zaťažuje žalobcu a to bez ohľadu na skutočnosť, že odporovaný

právny úkon bol uskutočnený medzi spriaznenými osobami. K základným podmienkam odporovateľnosti právneho úkonu podľa § 57 ods. 1 ZKR patrí preukázanie existencie platného právneho úkonu dlžníka, ktorý sa týka majetku dlžníka a preukázanie ukrátenia uspokojenia prihlásenej pohľadávky niektorého z veriteľov dlžníka podľa § 57 ods. 4 ZKR.

15. Nespornou skutočnosťou medzi stranami bolo platné uzavretie Kúpnej zmluvy č. 1/2010 zo dňa 02.06.2010. Základnou medzi stranami spornou skutočnosťou je, či započítacím prejavom, na základe ktorého došlo k započítaniu kúpnej ceny vo výške 695.200,- Eur dohodnutej v článku II. Kúpnej zmluvy č. 1 voči pohľadávke úpadcu z titulu finančnej výpomoci do výšky kúpnej ceny, je už samotná dohoda o započítaní obsahnutá v čl. II ods. 2 predmetnej Kúpnej zmluvy č. 1 alebo týmto započítacím prejavom bola až Dohoda o započítaní vzájomných pohľadávok zo dňa 15.06.2010, ktorú uzavrel žalovaný 2/ s úpadcom. Z obsahu žaloby ako aj z nasledovných vyjadrení žalobcu je zrejmé, že žalobca odporuje Dohode o započítaní vzájomných pohľadávok, ktorá je podľa žalobcu obsahnutá v celosti už v článku II. ods. 2 Kúpnej zmluvy č. 1, čo však rozporuje žalovaný 2/, ktorý za platný započítací prejav považuje až Dohodu o započítaní zo dňa 15.06.2010. Vzhľadom na uvedené považoval okresný súd za potrebné primárne zodpovedať základnú medzi stranami spornú otázku a to, ktorý právny úkon považuje za započítací prejav, na základe ktorého došlo k započítaniu vzájomných pohľadávok žalovaného 2/ a úpadcu, aby mohol reagovať na procesnú obranu žalovaného 2/ a to, že žalobca žaluje neexistujúci právny úkon, t.j. napadol len vedľajšie dojednanie Kúpnej zmluvy č. 1. Pri posúdení predmetnej otázky okresný súd vychádzal zo základných hmotnoprávných podmienok platného započítania ako jedného zo spôsobov zániku navzájom sa kryjúcich pohľadávok dlžníka a veriteľa, pričom zánik nastáva okamihom, keď sa stretli pohľadávky spôsobilé na započítanie a boli splnené všetky podmienky na to potrebné. V zmysle § 358 Obchodného zákonníka, na započítanie sú spôsobilé pohľadávky, ktoré možno uplatniť na súde. V zmysle § 364 Obchodného zákonníka, na základe dohody strán možno započítať akékoľvek vzájomné pohľadávky. Základnými predpokladmi platného započítania sú: a) vzájomnosť pohľadávok, b) rovnaký druh plnenia, c) spôsobilosť pohľadávok na započítanie, d) právny úkon smerujúci k započítaniu. Zákon vyslovene nepredpisuje formu započítacieho prejavu, musí však spĺňať všeobecné náležitosti stanovené v § 34 a nasl. Občianskeho zákonníka a z jeho obsahu musí byť zrejmé aká pohľadávka a v akej výške sa uplatňuje na započítanie proti pohľadávke veriteľa. V tomto kontexte okresný súd posudzoval článok II. ods. 2 Kúpnej zmluvy č. 1. Z predmetného znenia článku II. Kúpnej zmluvy č. 1 je zrejmý prejav vôle zmluvných strán vysporiadať kúpnu cenu vo výške 695.200,- Eur za predaj nehnuteľností, ktoré boli predmetom kúpnej zmluvy, zápočtom voči pohľadávke kupujúceho z finančnej výpomoci a to do výšky kúpnej ceny. Na jednej strane je teda pohľadávka predávajúceho z titulu kúpnej ceny vo výške 695.200,- Eur, na strane druhej pohľadávka kupujúceho z titulu finančnej výpomoci, ktorej výška je stanovená výškou kúpnej ceny. Predmetné pohľadávky, sú teda vzájomné, rovnakého druhu, spôsobilé na započítanie. Okresný súd nepovažoval Dohodu o započítaní obsahnutú v článku II. Kúpnej zmluvy č. 1 za neurčitú. Obe pohľadávky sú špecifikované označením titulu plnenia, z ktorého vznikli a ich výškou (v prípade pohľadávky kupujúceho výškou, do ktorej má byť započítaná). Samotná skutočnosť, že Dohoda o započítaní obsahnutá v článku II. ods. 2 Kúpnej zmluvy č. 1 neobsahuje celkovú výšku pohľadávky kupujúceho z finančnej výpomoci, nemôže byť bez ďalšieho prekážkou platného uzavretia Dohody o započítaní. Do úvahy tiež treba vziať skutočnosť, že za obe zmluvné strany konala tá istá osoba (štatutárny orgán oboch zmluvných strán bol v čase uzavretia Kúpnej zmluvy P. Q.), ktorý mal vedomosť o oboch pohľadávkach a ktorému aj muselo byť jednoznačne zrejmé, ktoré dve pohľadávky majú započítaním zaniknúť. Navyše zo samotného znenia článku II. Kúpnej zmluvy vyplýva, že kúpna cena „je vysporiadaná“ a nie, že v budúcnosti bude vysporiadaná formou zápočtu. Vzhľadom na vyššie uvedené okresný súd Dohodu o započítaní obsahnutú v článku II. ods. 2 Kúpnej zmluvy č. 1 považuje za platný právny úkon, a teda za ten započítací prejav, na základe ktorého došlo k započítaniu vzájomných pohľadávok úpadcu a žalovaného 2/. Okresný súd sa nestotožnil s procesnou obranou žalovaného 2/, že žalobca žaluje neexistujúci právny úkon, nakoľko už Dohoda o započítaní obsahnutá v článku II. ods. 2 Kúpnej zmluvy č. 1 obsahuje všetky atribúty platného započítacieho prejavu formou dohody. Okresný súd mal teda z predloženej Kúpnej zmluvy č. 1/2010 zo dňa 02.06.2010 preukázanú existenciu platného právneho úkonu Dohody o zápočte obsahnutej v článku II. ods. 2 Kúpnej zmluvy č. 1, ktorému platnému právnomu úkonu žalobca odporuje. Okresný súd sa stotožnil so žalobcom, že kúpna cena vo výške 695.200,- Eur bola uhradená započítaním a suma 504.716,41 Eur uhradená žalovaným 2/ na účet úpadcu (tak ako to vyplýva z výpisu z účtu L. B., a.s.), predstavuje úhradu zvyšného rozdielu medzi vzájomnými pohľadávkami úpadcu a žalovaného 2/, ktorý zostal aj po úhrade kúpnej ceny z Kúpnej zmluvy č. 2, tak ako výpočet tohto rozdielu vyplýva z Dohody o započítaní zo dňa 15.06.2010 (č.l. 934 spisu). To, že v Kúpnej zmluve č. 1 bola kúpna cena uvedená bez DPH znamená, že k započítaniu v zmysle predmetného článku II. ods. 2 Kúpnej zmluvy došlo len do výšky tejto kúpnej

ceny bez DPH (teda len do výšky 695.200,- Eur, DPH z uvedenej sumy už bola riešená až Dohodou o započítaní zo dňa 15.06.2010) a keďže žalobca odporuje Dohode o započítaní v zmysle článku II. ods. 2 Kúpnej zmluvy č. 1, môže do všeobecnej podstaty úpadcu požadovať zaplatenie len sumy 695.200,- Eur, tak ako sa toho aj domáha v odseku II. žalobného návrhu. To, že po účinnosti predmetnej Dohody o započítaní v zmysle článku II. ods. 2 Kúpnej zmluvy č. 1 bolo potrebné započítanie premietnuť aj do účtovníctva úpadcu bolo už len otázkou vedenia účtovníctva, nie otázkou platného uzavretia Dohody o započítaní.

16. Žalobca ako aktívne legitimovaný subjekt je povinný v konaní o uplatnenie odporovacieho práva preukázať, že právny úkon dlžníka k okamihu jeho účinnosti ukrátil ktorúkoľvek, teda čo aj len jednu riadne prihlásenú pohľadávku veriteľa, ktorá existovala v čase, keď právny úkon dlžníka bol uskutočnený, resp. nadobudol účinnosť. Z pripojeného konkurzného spisu sp.zn. 4K/14/2014 mal okresný súd preukázané, že v konkurze na majetok úpadcu si právna predchodkyňa žalobcu ako veriteľ prihlásila svoje pohľadávky, a to prihláškou pohľadávky č. 1 zo dňa 21.11.2014 v celkovej výške 168.932,81 Eur z titulu vlastnej zmenky bez protestu zo dňa 15.06.2007 a prihláškou č. 2 zo dňa 21.11.2014 pohľadávku v celkovej výške 5.487,41 Eur z titulu neuhradeného zostatku pôžičky, ktorú pôvodný veriteľ poskytol úpadcovi na základe zmluvy o pôžičke zo dňa 29.08.2007 so splatnosťou najneskôr do 29.08.2010. Predmetné pohľadávky boli popreté správcom konkurznej podstaty, avšak rozhodnutím Okresného súdu Žilina v konaní sp.zn. 5Cbi/4/2015 - 731 zo dňa 31.05.2019 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Žiline sp.zn. 13CoKR/29/2019 zo dňa 24.06.2020, okresný súd určil, že žalobca je veriteľom pohľadávky voči úpadcovi vo výške 168.932,81 Eur, prihlásenej prihláškou, ktorú si prihlásil do konkurzu na majetok úpadcu pod poradovým č. 1 zo dňa 21.11.2014 v poradí iná pohľadávka a táto pohľadávka čo do právneho dôvodu, výšky, poradia a vymáhateľnosti je nesporná. Okresný súd tak mal preukázané, že v čase uskutočnenia odporovaného právneho úkonu existovala pohľadávka žalobcu vo výške 168.932,81 Eur, ktorú si žalobca prihlásil do konkurzu na majetok úpadcu a ktorá sa na účely konkurzu považuje za zistenú.

17. Odporovateľnosť súčasne predpokladá existenciu právneho úkonu dlžníka, ktorým dôjde k ukráteniu uspokojenia pohľadávky veriteľa, čo znamená, že v dôsledku konkrétneho právneho úkonu dlžníka nebude môcť byť pohľadávka veriteľa pre nedostatok majetku uspokojená buď vôbec alebo čiastočne. Súčasne musí ísť o pohľadávku, ktorá existovala v čase, keď bol úkon dlžníka uskutočnený, resp. nadobudol účinnosť, a ktorá bola v konkurze riadne prihlásená a zistená. Aj v prípade, ak by právnym úkonom dlžníka došlo k zmenšeniu jeho majetku, nemožno sa domáhať odporovateľnosti, pokiaľ majetok dlžníka, ktorý mu ostal, postačuje na uspokojenie pohľadávky, nakoľko takýmto úkonom nedochádza k ukráteniu uspokojenia pohľadávky veriteľa. Stav majetku dlžníka je pritom potrebné skúmať k momentu uskutočnenia „odporovaného právneho úkonu, nakoľko len v kontexte zistených majetkových pomerov dlžníka k uvedenému momentu možno hovoriť o tom, že právny úkon ukracuje uspokojenie pohľadávky veriteľa (obdobne uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 25CoKR/5/2013 zo dňa 15.05.2013, rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41CoKR/60/2011 zo dňa 31.07.2012, rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13CoKR/11/2016, sp. zn. 14CoKR/3/2017, 13CoKR/34/2016, 13CoKR/5/2019).“

18. Podľa okresného súdu si žalobca primárne nesplnil dôkaznú povinnosť vo vzťahu k naplneniu všeobecnej podmienky odporovateľnosti, a to preukázania ukrátenia uspokojenia prihlásenej pohľadávky niektorého z veriteľov dlžníka podľa § 57 ods. 4 ZKR. Žalobca v žalobe uvádzal, že Kúpnu zmluvou boli z majetku úpadcu vyňaté nehnuteľnosti, ktoré by zvýšili mieru uspokojenia pohľadávok konkurzných veriteľov úpadcu, keďže boli v prospech žalovaného 2/ prevedené bez poskytnutia akejkoľvek peňažnej hodnoty a kúpna cena, ktorá je uvedená v článku II. napadnutej kúpnej zmluvy navyše nezodpovedá ich reálnej hodnote ani obvyklej cene v roku 2010. Žalobca poukázal na to, že už v roku 2008 dosahoval úpadca nepriaznivý hospodársky výsledok, a predaj nehnuteľného majetku v roku 2010 bol účelovým krokom, ktorý viedol k zhoršeniu hospodárskeho výsledku a totálnemu vytunelovaniu spoločnosti úpadcu. Žalobca vo svojom vyjadrení (č.l. 331 spisu) uvádza, že z ustálenej rozhodovacej praxe súdov vyplýva, že zápočet vždy ukracuje ostatných veriteľov bez ohľadu na výšku kúpnej ceny. Vo vyjadrení (č.l. 754 spisu) uvádza, že stav majetku pre potreby posúdenia, či konkrétnym právnym úkonom došlo k ukráteniu uspokojenia pohľadávok jeho veriteľov, je pritom potrebné skúmať k momentu uskutočnenia odporovaného právneho úkonu, v akomkoľvek kontexte zistených majetkových pomerov dlžníka, stav majetku úpadcu v momente uskutočnenia zápočtu predstavoval nulovú hodnotu, úpadca si ešte musel požiť na úhradu DPH, ktorá úhrada bola v sume 663.000,- Eur a v sume 64.243,75 Eur. Počet debetných položiek u úpadcu v júli 2010 predstavoval sumu -728 217,14 Eur a na tieto úhrady si musel úpadca od žalovaného požiť sumu 222.000,- Eur, aby mal na výplatu DPH, jednorazová tržba od žalovaného z aktívneho salda voči žalovanému a to z faktúry uvedenej vo výpise

účtu vo výške 504.716,41 Eur vôbec nepostačovala. Na preukázanie ukrátenia označil žalobca výpis z účtu úpadcu DEXIA banka za mesiac júl 2010, súpis všeobecnej podstaty č. 1 OV č. 237/2014 zo dňa 11.12.2014 položka K024135, súpis všeobecnej podstaty č. 2 OV č. 14/2015 zo dňa 22.01.2015 položka K001436, prihlášky veriteľov v konkurze, konkurzný spis, ekonomický stav úpadcu v roku 2010 a nasledujúce do roku 2013 podľa Finstat. Zároveň na pojednávaní konanom dňa 29.07.2021 (č.l. 879 spisu) žalobca uviedol, že v danom prípade Kúpnu zmluvou č. 1 spolu s inými zmluvami v ten deň uzavretými, ktoré sú súčasťou spisu, bol prevedený všetok majetok, ktorý úpadca mal, to znamená, že mu neostal kvalifikovaný majetok ani jedno Eur, ostali mu len záväzky, takže nebolo treba uvádzať iné poníženie majetku okrem toho, čo sa uvádza v žalobe, že došlo k poníženiu možnosti vymoženia pohľadávky vo výške 695.200,- Eur, ktorá kúpna cena mala byť uhradená započítaním.

19. Z Obchodného vestníka č. 14/2015 s dňom vydania 22.01.2015 vyplýva súpisová hodnota majetku 1.400,- Eur, z obchodného vestníka č. 237/2014 s dňom vydania 11.12.2014 súpisová hodnota majetku 640,67 Eur. Z predložených výňatkov zo stránky Finstatu vyplývajú informácie o ekonomickom stave úpadcu (stav aktív, pasív, celkových výnosov atď.) za jednotlivé roky 2010, 2011, 2012, 2013. Okresný súd poukázal na to, že z takto označených dôkazov nevyplýva stav majetku úpadcu k momentu uskutočnenia odporovaného právneho úkonu a po ňom, nie je z nich preukázané kvalifikované zmenšenie majetku a reálny ekonomický dopad na majetok úpadcu, ktorý by mal za následok ukrátenie prihlásených pohľadávok. Označené výpisy z obchodného vestníka ako aj pripojený konkurzný spis úpadcu vyhodnocujú stav majetku úpadcu k obdobiu od podania návrhu na vyhlásenie konkurzu, ale nemožno z nich určiť stav majetku úpadcu ku dňu účinnosti odporovaného právneho úkonu. Rovnako tak prehľad ekonomického stavu úpadcu z Finstatu vyhodnocuje ekonomický stav úpadcu za jednotlivé roky, vychádzajúc zo zverejnených účtovných závierok, ale opätovne ani takýto prehľad nepreukazuje, aký bol stav majetku úpadcu k momentu uskutočnenia odporovaného právneho úkonu a po ňom. Predložený výpis z účtu L. B. (č.l. 936, úradne overená kópia č.l. 906 spisu) vyhotovený za obdobie od 01.07.2010 do 30.07.2010 preukazuje pohyby na účte úpadcu za obdobie júl 2010, vyplýva z neho zostatok na účte úpadcu ku koncu mesiaca júl 2010 vo výške 16.038,76 Eur ako aj skutočnosť, že predchádzajúci výpis zo dňa 30.06.2010 mal zostatok 17.361,41 Eur. Výpis z účtu však nevykazuje stav celého majetku úpadcu (teda súpis všetkých aktív a pasív k rozhodnému momentu), ale len pohyby na jednom konkrétnom účte aj to len za určité obdobie - júl 2010 (pričom k uskutočneniu odporovaného právneho úkonu došlo 02.06.2010). Predložený výpis z účtu teda nepreukazuje stav majetku úpadcu ku dňu uskutočnenia odporovaného právneho úkonu. V záverečnom vyjadrení žalobca uvádza, že po sumarizácii zápočtov kúpnych cien (z Kúpnej zmluvy č. 1 a Kúpnej zmluvy č. 2) vznikla žalovanému 2/ nová povinnosť zaplatiť pasívne saldo, ktoré šlo následne v celom rozsah na úhradu DPH, na základe vystavenej faktúry č.2010004, z ktorej vyplynula povinnosť účtovať a zaplatiť DPH vo výške 132.088,- Eur a faktúry č. 2010005, z ktorej vyplynula povinnosť účtovať a zaplatiť DPH vo výške 600.697,54 Eur, spolu -732.785,54 Eur. Tieto sumy boli novými záväzkami predávajúceho voči finančnej správe resp. štátu. Podľa žalobcu, tieto sumy nemal úpadca z čoho uhradiť, a preto i napriek tomu, že kupujúci vyplatil úpadcovi pasívne saldo 504.716,41 Eur, úpadca chýbal zvyšok nového dlhu na DPH vo výške 228.069,13 Eur (732,785,54 Eur - 504.716,41 Eur). Žalobca uvádzal, že úpadca mal vlastné finančné zdroje pred zaplatením jeho aktívneho salda len vo výške 6.069,13 Eur (výpočet vlastných zdrojov je 228.069,13 Eur - 222.000,- Eur = 6.069,13 Eur). Inú hotovosť ani iný majetok po prevodoch úpadcovi nezostal. Kúpne zmluvy č. 1/2021 a č. 2/2021 podľa žalobcu preukazujú vytunelovanie úpadcu v prospech žalovaného 2/ a výpis z účtu úpadcu z L. B., a.s. preukazuje zvýhodňovanie veriteľa, ktorým je finančná správa resp. štát. Žalobca uvádza, že všetky aktíva boli v podstate vynulované zápočtovou listinou zo dňa 15.06.2010 a boli znížené na sumu 504.716,41 Eur (ako nové aktívne saldo úpadcu), ktoré bolo bezodkladne uhradené na novovzniknutý dlh voči finančnej správe na DPH. Žalobca z vyššie uvedeného odvodzuje, že v konaní kúpny zmluvami č. 1/2021 a č. 2/2021 preukázal, že sa na základe napadnutého právneho úkonu majetok úpadcu podstatne zmenšil ako aj to, že predmetnými zmluvami úpadca zvýhodnil žalovaného 2/. V tejto súvislosti okresný súd zdôraznil, že napadnutým právnym úkonom je Dohoda o započítaní v zmysle č. II ods. 2 Kúpnej zmluvy č. 1/2021 zo dňa 02.06.2010. V konaní bolo potrebné zo strany žalobcu preukázať, či započítanie kúpnej ceny vo výške 695.200,- Eur ukrátilo prihlásené pohľadávky veriteľov (resp. aj len jedného veriteľa), pričom rozhodujúce bolo skúmať majetok úpadcu ku dňu účinnosti odporovaného právneho úkonu (teda k 02.06.2010) a po ňom. Žalobca však odvodzoval ukrátenie od iných právnych úkonov ako je odporovaný právny úkon a k inému ako rozhodnému dňu. Poukazuje, na spôsob, akým bola hradená DPH z kúpnej ceny z Kúpnej zmluvy č. 1/2021 (DPH však nebola predmetom započítania odporovaného právneho úkonu), na zápočtovú listinu zo dňa 15.06.2010, ktorou mali byť podľa žalobcu vynulované všetky aktíva úpadcu, pričom v tejto súvislosti tiež na Kúpnu zmluvu č. 2/2021, vo vzťahu ku ktorej je úhrada kúpnej

ceny zápočtom riešená práve v Dohode o započítaní zo dňa 15.06.2010, avšak ani zápočtová listina zo dňa 15.06.2010 ani Kúpna zmluva č. 2/2021 nie sú odporovanými úkonmi v zmysle žaloby. Žalobca tiež vychádza zo stavu účtu úpadcu (výpis z účtu L. B., a.s.) k inému ako rozhodnému dňu, pričom samotný výpis z účtu nezohľadňuje majetok úpadcu ako celok a zároveň nepreukazuje, aký bol stav majetku úpadcu ku dňu účinnosti odporovaného právneho úkonu a po ňom. Okresný súd zdôraznil, že predmetom konania nie je posudzovanie, či zaplatením DPH došlo k zvýhodňovaniu veriteľa, ktorým je finančná správa, resp. štát (uvedené tvrdenie úplne vybočuje z rámca prejednávanej veci). Odporovaným právnym úkonom je Dohoda o zápočte v zmysle čl. II. ods. 2 Kúpnej zmluvy, ktorú žalobca žaluje ako ukracujúci právny úkon v zmysle § 60 ZKR a len takto žalobcom vymedzený a zadefinovaný predmet sporu okresný súd v konaní posudzoval.

20. Okresný súd pre úplnosť uviedol, že v konaní boli predložené aj tri znalecké posudky. „Znalecký posudok č.107/2015 čl. 140, vo veci stanovenia všeobecne hodnoty nehnuteľnosti objektu technickej vybavenosti č.s. 442 a objektu SKI centrum č.s. 443 v k.ú. V. pre účel predaja nehnuteľnosti - všeobecná hodnota stavieb a pozemkov bola stanovená na 462.000,- Eur. Znalecký posudok č.269/2016 (č.l. 243) vo veci stanovenia všeobecnej hodnoty nehnuteľnosti objektu technickej vybavenosti (č.l.442) a objektu SKI centrum č.s. XXX v k.ú. V. pre účel zistenia všeobecnej hodnoty nehnuteľnosti k dátumu 02.06.2010 na účely súdneho konania - všeobecná hodnota stavieb a pozemkov bola stanovená na 482.000,- Eur. Zároveň bol do konania predložený aj znalecký posudok č.291/2016 znalcom D. F. X. (č.l. 177), na tento znalecký posudok súd neprihliada, nakoľko bolo súdu predložené oznámenie o výsledku dohľadu spolu s prílohami (č.l.290), z ktorého vyplýva, že vo vzťahu k predmetnému posudku bolo rozhodnuté o vine znalca zo spáchania iného správneho deliktu podľa §27 ods.3 písm.b) ZZTP. Pokiaľ ide o znalecké posudku č.269/2016 a 107/2015, ktorými znalec stanovil hodnotu nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom prevodu v zmysle Kúpnej zmluvy č. 1/2021, súd konštatuje, že stanovenie hodnoty nehnuteľnosti nie je rozhodujúce pre posúdenia ukrátenia. Žalobca neodporuje Dohode o započítaní v zmysle článku II. ods. 2 Kúpnej zmluvy ako úkonu bez primeraného protiplnenia ale ako ukracujúcemu úkonu v zmysle § 60 ZKR. Primeranosť kúpnej ceny už v priebehu konania prestala byť spornou otázkou, na čom sa napokon zhodli aj strany sporu na pojednávaní konanom dňa 25.11.2021. Ak by však súd mal vyhodnotiť závery z predložených znaleckých posudkov, nad rámec vyššie uvedeného konštatuje, že kúpna cena za prevádzané nehnuteľnosti dohodnutá v Kúpnej zmluve č.1 bola vyššia ako posudkami stanovená všeobecná hodnota prevádzaných nehnuteľnosti.“

21. Zdôraznil okresný súd, že na úspešné preukázanie ukrátenia majetku dlžníka je potrebné skúmať k momentu uskutočnenia odporovaného právneho úkonu, nakoľko len v kontexte zistených majetkových pomerov dlžníka k uvedenému momentu možno hovoriť o tom, že právny úkon ukracuje uspokojenie pohľadávky veriteľa. Žalobca si primárne nesplnil dôkaznú povinnosť vo vzťahu k naplneniu všeobecnej podmienky odporovateľnosti, a to preukázania ukrátenia uspokojenia prihlásenej pohľadávky niektorého z veriteľov dlžníka podľa § 57 ods. 4 ZKR. Otázkou ukrátenia podľa § 57 ods. 4 ZKR nemožno posudzovať len vo väzbe na rozsah uspokojenia prihlásených pohľadávok veriteľov, ale vždy na konkrétne majetkové pomery úpadcu v čase uskutočnenia odporovaného právneho úkonu. Zo žalobcom tvrdených skutočností je zrejmé, že žalobca si je vedomý svojej povinnosti preukázať ukrátenie prihlásených pohľadávok, avšak zo skutkových tvrdení žalobcu ani z predložených dôkazných prostriedkov nevyplývajú skutočnosti týkajúce sa hodnoty majetku úpadcu v čase uskutočnenia odporovaných právnych úkonov a následne po jeho uskutočnení z hľadiska konkrétneho dopadu týchto úkonov na majetkové pomery úpadcu a možnosť uspokojenia pohľadávok ostatných veriteľov úpadcu. Je zásadne povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou žalobcu tvrdiť a preukázať, že v dôsledku odporovaného právneho úkonu sa majetok úpadcu zmenšil takým spôsobom, že zostávajúci majetok nestačil na úplné uspokojenie v danom čase existujúcich pohľadávok veriteľov, ktorí si súčasne prihlásili svoje pohľadávky v konkurznom konaní.

22. Pre vyslovenie záveru, že došlo k ukráteniu uspokojenia prihlásených pohľadávok iných veriteľov v zmysle § 57 ods. 4 ZKR, neboli preukázané skutočnosti, ktoré by umožňovali prijať záver, že v dôsledku napadnutého právneho úkonu pre nedostatok majetku úpadcu na uspokojenie iných veriteľov, došlo k ukráteniu ktoréhokoľvek z veriteľov úpadcu v konkurznom konaní. Žalobca je pritom nositeľom povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti k otázke, či sa majetok úpadcu, ktorý zostal po vykonaní odporovaných právnych úkonov, zmenšil, v akom rozsahu a aký majetok úpadcovi zostal na uspokojenie prihlásených pohľadávok ostatných veriteľov. Kvalifikovaný ekonomický dopad odporovaného právneho úkonu v majetkovej sfére dlžníka je možné vyhodnotiť len za preukázania stavu majetku úpadcu k okamihu účinkov napadnutých právnych úkonov. Pokiaľ si žalobca v konaní dôkaznú povinnosť nesplnil, nebolo možné žalobe, ktorou sa žalobca domáhal určenia neúčinnosti právneho úkonu plnenia dlhu,

vyhovieť. Vzhľadom na uvedený záver okresného súdu nebolo dôvodné posudzovať ďalšie námietky žalovaného uplatnené v rámci jeho procesnej obrany.

23. Žalobca v konaní predložil niekoľko rozhodnutí súdov, v ktorých sa posudzovala neúčinnosť Dohody o započítaní ako odporovateľného úkonu v zmysle ZKR. Okresný súd nepopieral skutočnosť, že započítací prejav je spôsobilý ukrátiť veriteľov, avšak takýto záver nemožno prijať len na základe tej skutočnosti, že ide o započítací prejav, ale až vtedy, ak na základe vykonaného dokazovania má súd preukázané naplnenie všeobecných predpokladov odporovateľnosti v zmysle § 57 ods. 4 ZKR a v prípade ich preukázania aj osobitných predpokladov v zmysle jednotlivých skutkových podstát, v danom prípade § 60 ZKR. Pri vyhodnocovaní preukázania ukrátenia vychádzal okresný súd z ustálenej rozhodovacej praxe vyšších súdnych autorít, tak ako boli aj citované v odseku 33. napadnutého rozsudku okresného súdu a ktorá v konečnom dôsledku vyplýva aj z rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp.zn. 14CoKR/21/2014 zo dňa 05.03.2015, ktoré žalobca priložil k záverečnému vyjadreniu. Pokiaľ ide o žalobcom predložený rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Obdo/31/2020 z 25.11.2020, ktorým dovolací súd zamietol dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 29.10.2019, č.k. 1CoKR/26/2019-604, tak okresný súd uviedol, že z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že krajský súd určil neúčinnosť napadnutej Dohody o vzájomnom započítaní pohľadávok na základe toho, že z vykonaného dokazovania mal preukázané naplnenie všetkých predpokladov odporovateľnosti právneho úkonu. Najvyšší súd v odseku 18. rozsudku konštatuje, že pokiaľ ide o otázku posúdenia (preukázania) základnej podmienky odporovateľnosti podľa § 57 ods. 4 ZKR, t.j. či došlo k ukráteniu uspokojenia niektorej z prihlásených pohľadávok, táto otázka nebola spôsobilá založiť prípustnosť dovolania žalovaného podľa § 421 ods.1 písm. b) CSP, pretože žalovaný spochybňuje predovšetkým skutkové závery odvolacieho súdu a v tejto súvislosti platí, že prípustnosť dovolania nemôže byť daná, ak je zameraná na riešenie skutkových a nie právnych otázok. Najvyšší súd vychádzal zo skutkového stavu, tak ako ho ustálil odvolací súd a vychádzajúc z takto ustáleného skutkového stavu a okolností rozhodovaného sporu posudzoval otázku, či dohoda o započítaní pohľadávok uzatvorená medzi úpadcom a ním spriaznenou osobou predstavuje zvýhodňujúci právny úkon podľa § 59 ZKR. Z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Obdo/31/2020 zo dňa 29.04.2021, v ktorom dovolací súd v súvislosti s otázkou dôkazného bremena v zmysle § 57 ods. 4 ZKR, ktorého neunesenie bolo v prejednávanej príhode dôvodom rozhodnutia v neprospech dovolateľa, pre úplnosť uvádza, že spochybňovanie záveru konajúceho súdu o nepreukázaní predpokladov odporovateľnosti právneho úkonu je záverom výslovne vyplývajúcim z vykonaného dokazovania, v rámci ktorého bolo povinnosťou žalobcu preukázať tvrdenia, o ktoré opieral svoj nárok uplatnený žalobou. Dovolací súd nie je oprávnený posudzovať procesne náležitým spôsobom zistený a ustálený skutkový stav súdmi nižších inštancií a zaoberať sa skutkovými otázkami. Dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako bol zistený odvolacím súdom. V dovolaní dovolateľ navyše namietal neprimerane formalistický prístup súdov k hodnoteniu podmienok odporovateľnosti právnych úkonov, pri aplikácii ktorého by, podľa jeho názoru, tento inštitút v podstate v praxi stratil svoje opodstatnenie. Takáto argumentácia však nemôže byť dôvodom pre odlišné posudzovanie splnenia dôkazných povinností len preto, aby postup súdov viedol k spokojnosti strany sporu s výsledkom konania. Okresný súd zamietol žalobu vo vzťahu k žalovanému 1/ z dôvodu absencie jeho pasívnej vecnej legitímácie a vo vzťahu k žalovanému 2/ z dôvodu neunesenia dôkazného bremena žalobcom ohľadne preukázania základného predpokladu, a to že došlo k ukráteniu uspokojenia prihlásených pohľadávok iných veriteľov v zmysle § 57 ods. 4 ZKR. Vo väzbe na vyhodnotenie nedôvodnosti žaloby v časti uplatneného odporovacieho práva okresný súd konštatoval aj nedôvodnosť súvisiaceho uplatneného nároku žalobcom na zaplatenie peňažnej náhrady z odporovateľného právneho úkonu, a preto žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol. O trovách konania okresný súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP, § 262 ods. 1, 2 CSP.

24. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca, ktorý uviedol, že po sumarizácii oboch zápočtov kúpnych cien žalovanému 2/, vznikla žalovanému 2/ nová povinnosť zaplatiť pasívne saldo, ktoré šlo následne v celom rozsahu na úhradu DPH, na základe vystavenej faktúry č. 2010004, z ktorej vyplynula povinnosť účtovať a zaplatiť DPH vo výške 132.088,- Eur a faktúry č. 2010005, z ktorej vyplynula povinnosť účtovať a zaplatiť DPH vo výške 600.697,54 Eur. Spolu -732.785,54 Eur. Klamlivé opisovanie skutkových okolností zo strany žalovaného 2/ o "navýšení" aktív je vyvrátené oboznámením sa s oboma faktúrami vyššie citovanými, z ktorých vyplýva nový celkový dlh úpadcu na DPH vo výške 732.785,54 Eur, pozostávajúci zo sumy 132.088 Eur a zo sumy 600.697,54 Eur. Tieto sumy boli novými záväzkami predávajúceho voči finančnej správe, resp. voči štátu. Tieto finančné sumy nemal úpadca z čoho uhradiť, a preto i napriek tomu, že kupujúci vyplatil úpadcovi pasívne saldo 504.716,41 Eur, úpadca postrádal zvyšok nového dlhu na DPH vo výške 732.785,54 Eur - 504.716,41 Eur = 228.069,13 Eur. Výpočet

vlastných zdrojov je 228.069,13 Eur - 222.000,- Eur (Pôžička) = 6.069,13 Eur. Úpadca mal vlastné finančné zdroje pred zaplatením jeho aktívneho salda len vo výške 6.069,13 Eur. Iný cash ani iný majetok po prevodoch úpadcovi nezostal. Kúpne zmluvy č. 1/2010 a č. 2/2010 preukazujú vytunelovanie úpadcu v prospech žalovaného v druhom rade a výpis z účtu L. B. a.s preukazuje zvýhodňovanie veriteľa, ktorým je finančná správa resp. štát.

25. V odvolaní žalobca uviedol, že vyplýva z výpisu z L. B., a.s. z účtu XXXXXXXXXX dňa 22.07.2010, že žalovaný 2/ poskytol úpadcovi finančnú výpomoc vo výške 222.000,- Eur, ktoré vzápätí úpadca použil na úhradu dlhovanej dani na DPH v celkovej výške 732.785,54 Eur. Úpadcovi po zaplatení DPH nezostala žiadna finančná dispozícia (cash) a nemal žiadne vlastné zdroje ani majetkové krytie, okrem dlhov, nemal už žiadne aktíva. Tabuľka predložená žalovaným 2/ je klamstvo a opovážlivé zahmlievanie zo strany nového právneho zástupcu žalovaného, ktorý predkladá formálne „krásne“ záverečné vyjadrenie, ktoré je plné lží. Samotná skutočnosť, či strana sporu vystupuje na strane žalobcu, alebo žalovaného, nemá priamy vplyv na jeho povinnosť tvrdiť rozhodujúce skutočnosti a predložiť dôkazy na svoje plnenie. Pri posudzovaní dôkazného bremena strane toho - ktorého účastníka treba rešpektovať tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, t.j. pravidlo, že neexistencia (niečoho) majúca trvajúci charakter sa zásadne nepreukazuje. Na nikom totiž nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej skutočnosti. (uznesenie NS SR z 31.05.2010, sp.zn. 6Cdo/81/2010)

26. Žalobca v odvolaní uviedol, že po oboznámení sa s prihláškou žalovaného 2/ do konkurzu je možné zistiť, že žalovaný 2/ poskytnutú finančnú výpomoc uplatnil vo forme prihlášky do konkurzu. Z uvedeného je zrejmé, že podstatnú časť finančnej výpomoci celkom pôvodne vo výške 4.084.835,13 Eur žalovaný 2/ pretransformoval na vytunelovaný majetok, ktorý získal dvoma kúpnymi zmluvami od úpadcu. Týmto spôsobom úpadca zvýhodnil žalovaného 2/ ako veriteľa, pretože z tejto sumy uprednostnene uspokojil jeho pohľadávky nadobudnutím majetku špecifikovaného v kúpnej zmluve č. 1/2010 zo dňa 02.06.2010 a majetku špecifikovaného v kúpnej zmluve č. 2/2010 zo dňa 21.05.2010 v celkovej výške 4.589.551,54 Eur. Následne žalovanému v 2/ vznikol nadmerný odpočet z DPH, vo výške zápočtom „zaplatenej“ DPH v čiastke 132.088,- Eur z kúpnej zmluvy č. 1/2021 a v sume 600.697,54 Eur znovu len zápočtom „zaplatenej“ DPH z kúpnej zmluvy č. 2/2021 spolu v celkovej výške 732.785,54 Eur. Táto suma 732.785,54 Eur bola len započítaná, nikdy skutočne neprevedená na účet predávajúceho úpadcu. Týmto spôsobom je vysvetliteľná „veľkorysosť“ žalovaného 2/, ktorý preto nebonitnému a nemajetnému predávajúcemu úpadcovi poskytol znova finančnú výpomoc vo výške 222.000,- Eur, pretože mal vedomosť, že suma 732.785,54 Eur sa mu vráti z nadmerného odpočtu DPH, a z toho istého dôvodu uhradil aj pasívne saldo, ktoré mu zostalo po zápočtoch z oboch kúpnych zmlúv, ktoré ho oproti ostatným veriteľom totálne zvýhodnili. „Žalobca jednoznačne preukázal opak klamlivého opisu stavu aktív úpadcu AFRESH k 14.06.2010, ako sa lživo uvádza v záverečnom vyjadrení žalovaného 2/. Takmer všetky aktíva boli v podstate vynulované zápočtovou listinou zo dňa 15.06.2010 a boli znížené na sumu 504.716,41 Eur (ako nové aktívne saldo úpadcu), ktoré bolo bezodkladne uhradené na novo vzniknutý dlh voči finančnej správe na DPH, ktorý vznikol prevodmi celého majetku úpadcu. Nový dlh na DPH bol vyšší ako aktívne saldo úpadcu. DPH - 732.785,54 Eur saldo + 504.716,41 Eur = - 228.069,13 Eur nové pasívum (záväzok na DPH“). V tomto konaní žalobca kúpenými zmluvami č. 1/2021 a č. 2/2021 jednoznačne preukázal, že sa na základe napadnutého právneho úkonu majetok úpadcu - podstatne zmenšil.

27. V odvolaní žalobca uviedol, že „osvedčil svoje tvrdenie o tom, že žalovaný 2/ je spriaznenou osobou úpadcu (§ 9 ods. 1 písm. e/ v spojení s § 9 ods. 2 ZoKR). Žalovaný 2/ a úpadca sú právnické osoby, ktoré boli prepojené osobne prostredníctvom konateľa a spoločníka. Účelom uplatnenia odporovacieho práva je, aby sa majetok úpadcu aspoň čiastočne dostal do stavu, v akom bol pred uskutočnením právneho úkonu z dôvodu, aby sa zabránilo ukračovaniu niektorého z konkurzných veriteľov.“ K otázke bežného právneho úkonu žalobca poukazuje na definíciu bežného úkonu zakotvenú v § 10 ZoKR, ktorá obsahuje definíciu v pozitívnom aj negatívnom vymedzení. Z pohľadu odporovateľnosti v prípade iného ako bežného právneho úkonu je dôležité uviesť, že k odporovateľnosti právneho úkonu vždy pristupuje objektívne kritérium, spočívajúce v tom, že v dôsledku právneho úkonu (dohody o zápočte) fakticky došlo k ukráteniu niektorého z veriteľov dlžníka. Odporovať podľa ZoKR možno vždy tomu právneho úkonu dlžníka, ktorý ukracuje uspokojenie prihlásenej pohľadávky niektorého z veriteľov dlžníka.

28. V dôsledku napadnutej dohody o zápočte pohľadávky z kúpnej ceny oproti zápočtu časti finančnej výpomoci, už nemal úpadca dostatok finančných prostriedkov na úhradu ostatných záväzkov. Toto je preukázané výpisom z účtu úpadcu z L. B. a.s. V dôsledku právneho úkonu dohody o zápočte fakticky došlo k ukráteniu niektorého z veriteľov dlžníka.

29. Vyššie uvedenými kúpnymi zmluvami a listinou o zápočte žalobca preukázal zníženie majetku a aktív úpadcu s tým, že poukázal na to, že iný majetok ani cash po prevodoch úpadcovi nezostal. Tu platí zásada negatívnej dôkaznej teórie, t.j. pravidlo, že neexistencia majetku, ktorý stav trval až do podania návrhu na vyhlásenie konkurzu, sa zásadne nepreukazuje. Napriek tomu konateľka žalovaného na otázku žalobcu na pojednávaní dňa 25.11.2021 uviedla, že nevie o iných aktívach resp. o inom majetku, a preto nebolo už treba vykonávať ďalšie dokazovanie, pretože kúpnymi zmluvami č. 1 a č. 2 sa úpadca zbavil akéhokoľvek hmotného substrátu a následným započítaním pohľadávok sa zbavil akýchkoľvek pohľadávok, ktoré by mohli čo i len čiastočne uspokojiť niektorého veriteľov. Týmto kúpnymi zmluvami došlo k vytvoreniu ďalšieho veriteľa, ktorým bol daňový úrad, ktorému vznikol nárok na vyplatenie DPH vo výške 732.785,54 Eur. Žalobca preukázal, že na tento účel si musel úpadca požičať sumu 222.000,- Eur a zároveň preukázal, že i napriek uhradenému pasívnemu saldu 504.716,41 Eur úpadcovi fyzicky ostalo len 6.069,13 Eur. Tieto skutočnosti boli zistené z výpisu z účtu z L. B., ktorý odzrkadľuje stav finančných prostriedkov, ktoré ostali po realizácii kúpnej zmluvy č. 1/2010 a č. 2/2010. Odvolateľ citoval § 240 Trestného zákona a konštatoval, že žalobca preukázal, že úpadca zvýhodnil novovzniknutého veriteľa uhradením záväzku v sume 732.785,54 Eur, ktorý záväzok splnil voči finančnej správe, na čo si ešte požičal 222.000,- Eur a uviedol, že okrem zvýhodnenia veriteľa samotné započítacie dohody vytunelovali v plnom rozsahu akékoľvek možné finančné zdroje, ktoré by slúžili na zaplatenie dlhu niektorého z veriteľov. Započítanie bolo prejavom uprednostnenia práve žalovaného 2/. V rozhodovanej veci napadnutá dohoda o započítaní pohľadávok predstavuje právny úkon úpadcu, ktorý uskutočnil so žalovaným v 2/ ako svojim veriteľom. Z odôvodnenia súdu prvého stupňa je taktiež zrejmé, že úpadca mal žalobcu ako svojho veriteľa, voči ktorému si svoju povinnosť nesplnil. Rovnako mal podľa žalobcu súd prvej inštancie preukázané, že úpadca sa dostal uskutočnením dohody o započítaní do úpadku, pretože nebol schopný splniť svoj splatný záväzok voči žalobcovi. Na to po uskutočnení dohody o zápočte bolo začaté konkurzné konanie, ktoré bolo vyvolané návrhom na konkurz, ktorý podal úpadca. Týmto spôsobom deklaroval existenciu úpadku dlžníka AFRESH, a.s. Skutočnosť, že úpadca bol dlhodobo platobne neschopný, preukazuje znenie § 3 ZKR. Odvolateľ citoval poznámku dovolacieho súdu, ktorý v rozsudku sp.zn. 3 Obdo/31/2020 zo dňa 25.11.2020 doplnil, že podľa zákona nebolo potrebné, aby súd podrobne skúmal existenciu úpadku dlžníka, keďže existencia úpadku sa s poukazom na postavenie žalovaného ako spriaznenej osoby s úpadcom predpokladá (§ 59 ods. 3, 2 veta ZKR). Ak ide o zvýhodňujúci právny úkon urobený v prospech osoby spriaznenej s dlžníkom, úpadok dlžníka v čase urobenia zvýhodňujúceho právneho úkonu sa predpokladá, ak sa nepreukáže opak § 59 ods. 3, 2 veta ZKR. Žalovaný 2/ preukázal, aký by bol stav majetku úpadcu, keby napadnutý právny úkon nebol uskutočnený. Práve cez tento náhľad nemôže napadnutá dohoda o započítaní pohľadávok obstať. Ak by k jej uzavretiu nedošlo, do konkurznej podstaty by patrila kúpna cena, ktorú bol žalovaný povinný zaplatiť úpadcovi vo výške bez DPH spolu 695.200,- Eur, túto kúpnu cenu bol povinný žalovaný 2/ zaplatiť úpadcovi. Z tejto kúpnej ceny bolo možné úplne uspokojiť pohľadávky ostatných veriteľov úpadcu, pričom žalovaný 2/ by bol povinný prihlásiť si svoju pohľadávku voči úpadcovi do konkurzu rovnako ako ostatní veritelia úpadcu. Pohľadávka žalovaného 2/ voči úpadcovi by pritom mohla byť v konkurze uspokojená len ako podriadená pohľadávka, až po úplnom uspokojení iných nezabezpečených pohľadávok ostatných veriteľov (k tomu viď § 95 ods. 2 ZKR), keďže sa jednalo o pohľadávku veriteľa, ktorý je spriaznený s úpadcom (podľa § 95 ods. 3 ZKR). Existencia spriaznenosti, či nespriaznenosti konkrétneho veriteľa nie je vždy nesporná, preto nie je možné prisvedčiť názoru konkurzného súdu, že na jej ustálenie nie je potrebné žiadne rozhodnutie a postačuje procesný úkon, prostredníctvom ktorého sa dotknutému veriteľovi neumožnení hlasovať na schôdzi veriteľov, resp. konštatovanie spriaznenosti uskutočnené správcom (napriek tomu, že v posudzovanom prípade v zozname pohľadávok táto skutočnosť nie je uvedená). (nález Ústavného súdu SR z 15. novembra 2018, sp. zn. IV. ÚS 101/2018-133) Na schôdzi veriteľov úpadcu AFRESH, a.s. žalovanému 2/ nebolo umožnené hlasovať, pretože postavenie žalovaného 2/ ako spriaznenej osoby je preukázaná výpisom z obchodného registra úpadcu a výpisom z obchodného registra žalovaného 2/. Predseda predstavenstva úpadcu je totožnou osobou ako konateľ žalovaného 2/. Odvolateľ citoval § 9 ZKR. Povinnosť plniť žalobcovi zaťažovala úpadcu ako dlžníka voči nemu ako veriteľovi a nielen voči ním selektívne vybranému - navyše spriaznenému - veriteľovi. Predmetná skutočnosť je o to významnejšia v situácii, keď dlžník nemá dostatok majetku na (úplné) uspokojenie pohľadávok všetkých svojich veriteľov. Pokiaľ ide o posudzovanie zvýhodnenia určitého veriteľa úkonom úpadcu na úkor svojich ostatných veriteľov, je možné podľa vo veci rozhodujúceho senátu dovolacieho súdu vychádzať zo záverov vyslovených senátom trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR 6 T v rozsudku zo 16. augusta 2012, sp. zn. 6Tdo/62/2011 (týkajúceho sa trestného činu zvýhodnenia veriteľa podľa § 240 ods. 1 Trestného zákona). „Vzhľadom na uvedené dovolací súd konštatuje, že: Zvýhodňujúcim právnym úkonom podľa § 59 zákona

o konkurze a reštrukturalizácii je aj dohoda o vzájomnom započítaní pohľadávok uzatvorená medzi úpadcom a ním spriazneným veriteľom, keďže ňou v rozpore so zásadou pomerného uspokojovania veriteľov dochádza k zániku pohľadávky spriazneného veriteľa započítaním protipohľadávky úpadcu, z hodnoty ktorej by inak prichádzalo do úvahy pomerné uspokojenie nezabezpečených pohľadávok veriteľov úpadcu pred možnosťou uspokojenia podriadenej pohľadávky spriazneného veriteľa (§ 95 ods. 2 ZKR). Zvýhodňujúcim právnym úkonom na účely tohto zákona je tiež právny úkon, ktorým sa dlžník úplne alebo sčasti vzdal svojho práva, úplne alebo sčasti odpustil dlh svojho dlžníka, dohodol úpravu alebo nahradenie svojho práva vo svoj neprospech, dohodol alebo inak umožnil zánik svojho práva alebo inak neodôvodnene znevýhodnil seba na úkor svojich veriteľov (ods. 2). Zvýhodňujúcemu právnemu úkonu možno odporovať, ak spôsobil úpadok dlžníka alebo bol urobený počas úpadku dlžníka. Ak ide o zvýhodňujúci právny úkon urobený v prospech osoby spriaznenej s dlžníkom, úpadok dlžníka v čase urobenia zvýhodňujúceho právneho úkonu sa predpokladá, ak sa nepreukáže opak.“ „Napriek tomu, že žalobca nemusel predložiť kvalifikovaný ekonomický dopad odporovaného právneho úkonu v majetkovej sfére dlžníka - úpadcu, má za to, že preukázal stav majetku úpadcu k okamihu účinkov napadnutých právnych úkonov, ktoré vytvorili reťaz ukračovania niektorého z veriteľov, a to podrobným popisom majetkovej situácie v čase od 21.05.2010 do 30.07.2010 predložením kúpnej zmluvy č. 1/2010 zo dňa 02.06.2010, kúpnej zmluvy č. 2/2010 zo dňa 21.05.2010, poukázaním na dohodu o započítaní vzájomných pohľadávok zo dňa 15.06.2010 a na výpis z L. B. Q., a.s. ohľadne majiteľa účtu AFRESH, a.s., číslo účtu XXXXXXXXXX.“

30. Odvolateľ uviedol, že „Z dôvodu nepochopenia dostatočnosti vysvetlenia zmenšenia majetku úpadcu vyššie popísanými úkonmi, a to kúpnyimi zmluvami a dohodou o zápočte, ktorých dopad bol vysvetlený v záverečnom vyjadrení žalobcu, žalobca dokladá prehľad zostatku majetku úpadcu po 02.06.2010, resp. po 15.06.2010, ktorým opakuje jednoznačnosť preukázania zmenšenia majetkového substrátu na nulu a zväčšenia záväzkov po predaji a zápočte na výšku - 450.069,13 Eur.“ Pokiaľ súd prvej inštancie porovnával predchádzajúce rozhodnutia krajských súdov o tom, že správcovia konkurzných podstát ako žalobcovia pri odporovaní právnych úkonov nepreukázali zmenšenie, v akom rozsahu a aký majetok úpadcovi zostal na uspokojenie prihlásených pohľadávok ostatných veriteľov nesprávne vyhodnotil. Od súdu sa očakával citlivý a dôsledný prístup pri zvažovaní, či určité skoršie rozhodnutia vyšších inštancií vyhovujú nielen z formálneho hľadiska, ale aj reálne dávajú odpoveď na nastolenú právnu otázku. Bolo treba riešiť právnu otázku tak, aby skutočne došlo k zjednocovaniu judikatúry, čo sú podstatné prvky naplnenia princípu právnej istoty. Žalobca predložil dva judikáty, ktoré mali vplyv na právne posúdenie podobných vecí s možnosťou zjednotenia spôsobu rozhodovania. Súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutia Krajských súdov v Žiline a Banskej Bystrici, ktoré neriešili zhodnú vec, pretože v porovnávaných prípadoch žalobcom bol správca konkurznej podstaty úpadcu, ktorý mal k dispozícii účtovníctvo úpadcu a mohol súdu v zisťovacom konaní predložiť kvalifikovaným spôsobom stav majetku a ekonomický dopad odporovaného právneho úkonu. „Žalobca ako náhradník správcu konkurznej podstaty nemal možnosť súdu predložiť účtovníctvo úpadcu, avšak predložil pomocné dôkazy, ktoré odzrkadľovali ekonomický dopad odporovaného právneho úkonu v majetkovej sfére dlžníka tak, že bolo možné vyhodnotiť stav majetku úpadcu k okamihom účinkov reťazených napadnutých odporovateľných právnych úkonov, z ktorých bolo zrejmé, že po podaní žalobného návrhu na vydanie zmenkového platobného rozkazu pôvodným žalobcom L. O., ako to vyplýva z obsahu žalobného návrhu podaného na Okresný súd Žilina v priebehu nasledujúcich 3 mesiacov od zistenia začatia konania na Okresnom súde Žilina zo strany úpadcu, úpadca uskutočnil radikálne zmenšenie majetku so spriaznenou osobou, čo malo za následok predpokladanie úpadku, ktorý nebolo potrebné zo strany žalobcu preukazovať, ale taktiež aj vznik trestnoprávnej zodpovednosti členov štatutárneho orgánu úpadcu, t.j. predsedu predstavenstva D. P. Q. a členky predstavenstva U. Q., ktorá spolupodpisovala obe kúpne zmluvy č. 1/2010 a č. 2/2010 a taktiež dohodu o započítaní zo dňa 15.06.2010.“ Podľa odvolateľa má prvoinštančné konanie inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený súdom ustálený skutkový stav neobstojí, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca žiadal, aby odvolací súd zopakoval dokazovanie oboznámením sa so spisom a vykonaním dôkazov, oboznámením sa s písomnými prednesmi žalobcu, kúpnyimi zmluvami č. 1 a č. 2, výpisom z účtu z L. B. a s dohodou o započítaní a po vykonanom dokazovaní navrhuje, aby bol vydaný nasledovný rozsudok, ktorým zmení rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 16.12.2021 sp.zn. 5Cbi/14/2015 tak, že žalobe vyhovie.

31. V doplnení odvolania žalobca uviedol, že „Žalobca v priebehu celého konania vrátane podaného odvolania tvrdil, že úpadca AFRESH, a.s., Trstená po uskutočnení kúpnych zmlúv č. 1/2010 zo dňa 02.06.2010 a č. 2/2010 zo dňa 21.05.2010 a najmä po uskutočnení zápočtu zo dňa 02.06.2010

a 15.06.2010 nemal v účtovníctve evidovaný žiaden hmotný a nehmotný majetok. Napriek tomu, že neexistencia žiadneho majetku ani finančného na základe negatívnej dôkaznej teórie preukazuje samotným prehlásením úpadcu zo dňa 10.09.2010, ktoré bolo založené v spise sp.zn. Okresného súdu Žilina 10CbZm/5/2010 na č.l. 29 a na č.l. 28. Z prehlásenia úpadcu AFRESH a.s. vyplýva, že predseda predstavenstva D.. P. Q. a členka predstavenstva D.. U. V. prehlásili, že ako štatutárni zástupcovia firmy AFRESH a.s. prehlasujú, že na základe kontroly účtovných dokladov ku dňu 10.09.2010 nemá firma AFRESH a.s. Trstená žiaden hmotný a nehmotný majetok. Na č.l. 28 citovaného spisu 10CbZm/5/2010 sa nachádza podanie označené ako odvolanie odporcu AFRESH, a.s. Trstená, z ktorého vyplýva, že odporca žiada o oslobodenie od súdneho poplatku z dôvodu, že spoločnosť nemá žiadne finančné prostriedky, z ktorých by mohla vyrubení súdny poplatok uhradiť. Obchodná spoločnosť AFRESH a.s. nevykonáva žiadnu činnosť a nevlastní ani huteľný ani nehmuteľný majetok. Jeho ekonomická situácia je taká, že v súčasnosti nie je schopný zaplatiť súdny poplatok za podané námietky. Svoju neschopnosť zaplatiť súdny poplatok preukazoval výpisom z účtu (výpisom toho istého účtu, na ktorý sa odvolával žalobca), ako aj prehlásením predsedu predstavenstva o tom, že spoločnosť nevlastní žiadny huteľný a nehmuteľný majetok. Na č.l. 37 citovaného spisu sa nachádza čestné vyhlásenie zo dňa 15.11.2010, z ktorého vyplýva, že firma AFRESH a.s. so sídlom v Trstenej má nesplatené záväzky voči tretím osobám vo výške 865.819,14 Eur. Uvedené dôkazy ako celok preukazujú dôvodnosť odvolania žalobcu, na ktorom žalobca v plnom rozsahu trvá.“

32. K doručenému odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný 2/. Dokazovanie v prvostupňovom konaní bolo vykonávané najmä listinnými dôkazmi, pripojením konkurzného spisu a výsluchom strany sporu. Súd v zásade vykonal všetky dôkazy navrhované stranami a z predložených, resp. získaných listinných dôkazov, pričom neprihliadal len na znalecký posudok č. 291/2016 znalcom D.. F. X. založený na č.l. 177 spisu z dôvodu, že MS SR bolo rozhodnuté o vine znalca zo spáchania iného správneho deliktu. Okresný súd sa podrobne zaoberal v ods. 32. rozsudku analýzou žalobcom označeného ustanovenia kúpnej zmluvy 1 a prišiel k záveru, že podľa neho predmetné ustanovenie je dohodou o zápočte, pričom poukázal na fakt, že uvedenú zmluvu podpísala na strane kupujúceho a predávajúceho tá istá osoba (D.. P. Q.). Okresný súd má za to, že ak teda jedna osoba, ktorá bola v danom čase aj štatutárnym orgánom kupujúceho - žalovaného 2/, musela mať vedomosť o oboch pohľadávkach, z čoho malo byť zrejmé, ktoré pohľadávky majú zaniknúť. Preto okresný súd posúdil predmetné ustanovenie kúpnej zmluvy z 02.06.2010 ako platnú dohodu o započítaní a následný úkon Dohodu o započítaní z 15.06.2010 len ako úkon súvisiaci s vedením účtovníctva a formálnou správnosťou. Takéto posúdenie by mohlo zodpovedať prípadu malej spoločnosti, ktorá by mala voči predávajúcemu - úpadcovi jednu zmluvu o pôžičke s pevnou sumou, v danom prípade však poukázal na to, že žalovaný 2/ bol v r. 2010 spoločnosťou, ktorá mala aktíva vo výške viac ako 17 mil. Eur a celá investícia úpadcu bola financovaná výlučne jeho finančnými výpomocami (úpadca nemal žiadne iné zdroje na financovanie tejto investície), ktoré v čase neustále rástli. Žalovaný 2/ financoval investíciu úpadcu postupnými tranžami a táto výška stále narastala - na konci roka 2009 išlo o sumu 4,390.129 Eur (r.115 súvahy úpadcu za r. 2009) a v priebehu roku 2010 narastala na základe poskytnutia ďalších tranží. „Preto ani D.. P. Q., ktorý navyše nemal právne vzdelanie, v deň podpisu KZ1 nepoznal presnú výšku poskytnutej finančnej výpomoci, vedel len že medzi stranami vzájomné pohľadávky sú, a preto si v KZ1 dohodol len započítanie ako vedľajšie ujednanie kúpnej zmluvy a až po tom, čo mu účtovné oddelenie žalovaného 2) vyčíslilo presnú výšku finančných výpomocí ku dňu uzavretia KZ1 a KZ2 (KZ2 nebola napadnutá odporovacou žalobou) uzavrel dňa 15.06.2010 Dohodu o započítaní všetkých vzájomných pohľadávok medzi úpadcom a žalovaným 2), v ktorej sa započítali vzájomné pohľadávky do výšky ktorej sa kryli a na zvyšok sa dohodli podmienky priamej úhrady (viď výpis z L. B. za 07/2010). Žalovaný 2) má teda za to, že právne posúdenie v časti, že veta obsiahnutá v čl. II. ods. 2 KZ1 je zároveň právny úkon, ktorému došlo k započítaniu, spĺňajúcim všetky zákonné náležitosti (ako tvrdil žalobca) je nesprávne, avšak toto posúdenie neovplyvnilo rozsudok ako taký, pretože vo veci boli iné dôvody, pre ktoré bola žaloba zamietnutá a v zmysle ust. § 358 CSP odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.“

33. Žalovaný 2/ uviedol, že žalobca mal uniesť dôkazné bremeno ohľadne kvalifikovaného zmenšenia majetku úpadcu ku dňu 02.06.2010, pričom takéto dôkazné bremeno ohľadne splnenia základnej hmotnoprávnej podmienky pre úspech takejto žaloby - krátenie veriteľov neunesol a nepreukázal. Žalobca ako odvolateľ žiadal zopakovať dokazovanie, (ktoré bolo prevažne listinnými dôkazmi) pričom nie je zrejmé v akom rozsahu (celé, čiastočné?). Okresný súd vykonal všetky dôkazné prostriedky navrhované stranami a neprihliadal len na jediný dokaz - znalecký posudok predložený žalovaným, pričom z neho samotného ani žalobca v odvolaní pre seba nevyvodzuje nejaký pozitívny právny dôsledok. Žalobca doložil k odvolaniu vyjadrenia úpadcu z jesene 2010, v ktorých sa uvádza, že už nemá aktíva a má záväzky v tam uvedenej výške, avšak po zaplatení týchto menších veriteľov

zostal znovu iba záväzok voči žalovanému 2/ z titulu finančných výpomocí. Teda v zásade jediným neuhradeným záväzkom zostala pohľadávka žalobcu, ktorá bola pôvodne reprezentovaná zmenkou, ako mimoúčtovným záväzkom úpadcu, o existencii ktorej nemal dlžník vedomosť (iba spriaznené osoby úpadcu, ktoré ju vystavili). Táto zmenka nemala a nekryla žiaden kauzálny vzťah úpadcu a keďže patrila pri svojom vzniku spriaznenej osobe ako taká nemala byť v konkurze zistená s bežným poradím, čo sa žiaľbohu stalo. Žalovaný 2/ však nemá dnes k dispozícii právny prostriedok, ktorým by toto mohol napadnúť a musí akceptovať daný stav - jej právoplatné zistenie v konaní o určenie popretej pohľadávky. Navrhol, aby odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok okresného súdu a priznal žalovanému náhradu trov odvolacieho konania.

34. K doručenému vyjadreniu žalovaného 2/ sa vyjadril žalobca, ktorý jeho námietky považoval za účelové, pretože aj súd prvej inštancie vyhodnotil, že došlo k určitému započítaniu pohľadávok priamo v kúpnej zmluve č. 1 zo dňa 02.06.2010, pretože zmluvné strany poznali cenu dojednanú v kúpnej zmluve a bola im známa aj výška finančnej výpomoci, ktorou započítali kúpnu cenu. Z finančnej výpomoci odrátali hodnotu kúpnej ceny, ktorá sa rovnala sume 695.200,- Eur. Kúpnu zmluvu č. 1/2010 treba považovať za platný právny úkon a vedľajšie dojednanie, ktorým sa prejavila vôľa v čl. II. ods. 2 citovanej kúpnej zmluvy treba považovať za platný právny úkon započítania, pretože účelom zápočtu je právne konanie, ktoré vedie k zániku záväzku. Spočíva v tom, že veriteľ a dlžník majú voči sebe pohľadávky s plnením rovnakého druhu a jeden z nich voči druhému vykoná prejav smerujúci práve k započítaniu. Zánik pohľadávok potom nastane vtedy, keď sa tieto pohľadávky stretnú. Stretli sa 2.6.2010. Pohľadávky musia byť uplatniteľné na súde. D.. P. Q., ktorý podpisoval kúpnu zmluvu č. 1/2010 na strane predávajúceho, aj na strane kupujúceho, veľmi dobre vedel o obsahu pôžičky resp. o obsahu finančnej výpomoci a pre neho bola dostatočne určitá. Jeho vôľou ako reprezentanta kupujúceho bolo odpočítať z finančnej výpomoci kúpnu cenu tak, aby ju nemusel ako kúpnu cenu zaplatiť. Výsledkom započítania bola úhrada kúpnej ceny v plnom rozsahu len započítaním a tým povinnosť zaplatiť kúpnu cenu zanikla. Súd prvej inštancie sa stotožnil s názorom žalobcu a potvrdil platnosť tohto započítania. Platnosť započítania je podmienkou vyhlásenia neúčinnosti právneho úkonu.

35. Ostatné právne úkony ako je kúpna zmluva č. 2 a dohoda o započítaní zo dňa 15.06.2010 boli robené na účel úplného vytunelovania predávajúceho. Vyplýva to aj z kúpnej zmluvy č. 2, táto je antidátumovaná, ale bola uzavretá až po 02.06.2010 a pred dohodou o započítaní, v ktorej sú obidve kúpne ceny špecifikované vrátane vypočítanej DPH. Tam zmluvné strany špecifikovali celkovú hodnotu pohľadávok, ktorá predstavovala sumu 695.200,- Eur (KZ č 1) + DPH 132.088,- Eur, spolu 827.288,- Eur. Až následne bola započítaná ďalšia suma na základe kúpnej zmluvy č. 2/2010 vo výške 3.257.547,13 Eur a až po započítaní tejto druhej sumy ostalo pasívne saldo v neprospech kupujúceho OVP Orava, s.r.o., ktoré predstavovalo hodnotu 504.716,41 Eur. Najskôr bol uskutočnený zápočet menšej sumy a to sumy 695.200,- Eur dňa 02.06.2010 a ako vyplýva z dohody o započítaní zo dňa 15.06.2010, táto dohoda obsahuje sumár všetkých zápočtov, kde sú špecifikované kúpne ceny vrátane DPH. Dohoda o započítaní z 15.06.2010 je pre výsledok sporu irelevantná, pretože v nej sa zápočet zo dňa 02.06.2010 len účtovne zopakoval a rozšíril na ďalšie sumy pripočítaním DPH. Stotožnil sa s okresným súdom, ktorý konštatoval, že dohoda o započítaní zo dňa 15.06.2010 je len úkon súvisiaci s vedením účtovníctva. V samotnej písomnej dohode o započítaní nie je ani uvedený prejav vôle, že zmluvné strany hodlajú dohodou uskutočniť započítanie svojich konkrétnych pohľadávok, dokonca ani finančná výpomoc nie je presne špecifikovaná. V dohode o započítaní je v nej uvedená finančná výpomoc len všeobecne s odkazom na neurčité zmluvy v celkovej sume 4.084.835,13 Eur. Listina označená ako dohoda o započítaní slúži je len pre účtovné účely, pretože nejde o právne perfektný právny úkon, ale len o listinu, ktorá slúži pre účtovníctvo, ktorou sa preukazuje účtovný zánik pohľadávok AFRESH, a.s. s vypočítaním aktívneho salda v prospech AFRESH, a.s. „Treba však poznamenať, že ku dňu uzavretia kúpnej zmluvy 1/2010, t.j. dňa 02.06.2010, bolo saldo aktívne v prospech OVP Orava, s.r.o. a predstavovalo hodnotu 4.084.835,13 Eur - 695.200,- Eur = 3.389.635,13 Eur. Tento výpočet žalobca uskutočnil preto, aby preukázal, že išlo o platný právny úkon uvedený v čl. II. kúpnej zmluvy, pretože zmluvné strany vedeli o výške finančnej výpomoci z doterajších zmlúv, ktorá predstavovala sumu 4.084.835,13 Eur, taktiež poznali výšku kúpnej ceny 695.200,- Eur za nehnuteľnosti označené v kúpnej zmluve č. 1/2010 a až následne uzavreli druhú kúpnu zmluvu č. 2/2010, v ktorej vzišla povinnosť fakturácie na sumu 3.161.566,- Eur + DPH 600.697,54 Eur = 3.762.263,54 Eur. Z oboch kúpnych zmlúv, aj z dohody o započítaní zo dňa 15.06.2010 je poznateľná určitosť kúpnej ceny bez DPH aj výška zápočtu z kúpnej zmluvy č. 1/2010, z ktorej je zistiteľné, že kúpna cena vo výške 695.200,- Eur bola započítaná v plnom rozsahu a v plnom rozsahu aj započítaním zanikla. Z prejavov vôle je zrejmé, že zmluvné strany už v samotnej kúpnej zmluve vysporiadali zaplatenie kúpnej ceny vo výške 695.200,- Eur zápočtom z finančnej výpomoci do výšky kúpnej ceny. Vyplýva to priamo zo znenia čl. II. ods.

2 kúpnej zmluvy č. 1/2010 tak, ako to ustálil aj súd prvej inštancie.“ „Z čestného prehlásenia zo dňa 10.09.2010 vyplýva, že štatutárni zástupcovia firmy AFRESH, a.s vyhlásili, že na základe kontrolných účtovných dokladov ku dňu 10.09.2010 nemala firma AFRESH, a.s. žiadny hmotný ani nehmotný majetok. Toto prehlásenie podpísal predseda predstavenstva D.. P. Q. a členka predstavenstva D.. U. Q. (v deň podpisu V.).Dňa 02.09.2010 predseda predstavenstva napriek zlej ekonomickej situácii si poslal na svoj súkromný účet posledné finančné prostriedky vo výške 9.800,- Eur, pričom stav po odoslaní tejto sumy bol taký, že zostatok na účte AFRESH, a.s. predstavoval sumu 36,27 Eur.Z čestného vyhlásenia zo dňa 15.11.2010 podpísaného predsedom predstavenstva AFRESH, a.s. D.. P. Q. a členkou predstavenstva AFRESH, a.s. D.. U. Q. (v čase podpisu V.) vyplýva, že úpadca firma AFRESH, a.s. okrem toho, že nemal žiadny hmotný a nehmotný majetok, vykazoval nesplatené záväzky voči tretím osobám vo výške 865.819,14 Eur. Z uvedeného vyplýva, že po reťazených úkonoch, ktorými došlo k úplnému vytunelovaniu firmy AFRESH, a.s., a to kúpnu zmluvou č. 1/2010 a kúpnu zmluvou č. 2/2010, ktorými sa síce vytvorila pohľadávka firmy AFRESH, a.s. voči OVP Orava, s.r.o. vo výške 4.589.551,54 Eur. Táto pohľadávka bola v podstatnej miere až do sumy 4.084.835,13 Eur zrušená resp. zanikla započítaním a zvyšok aktívne saldo 504.716,41 Eur, ktoré zostalo po odpočítaní zápočtov v prospech firmy AFRESH, a.s. bolo menšie ako celková suma nového záväzku. Voči finančnej správe vznikom nového povinného odvodu na DPH vznikol záväzok spolu z dvoch kúpnych zmlúv vo výške 732.785,54 Eur. Už 13.09.2010 napísal právny zástupca úpadcu AFRESH, a.s. žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov, v ktorej tvrdí, že obchodná spoločnosť nemá žiadne finančné prostriedky, z ktorých by mohla vyrubení súdny poplatok vo výške 7.560,- Eur uhradiť. Dôvodom je skutočnosť, že nevykonáva žiadnu činnosť a nevlastní ani žiadny hnutelný ani nehnuteľný majetok. Išlo o konanie vedené na Okresnom súde Žilina sp.zn. 10CbZm/5/2010, v ktorom sa konalo práve o pohľadávke, ktorá patrí žalobcovi L. X.. Súd prvej inštancie sa oboznámil s procesom vytunelovania, len ešte požadoval dôkaz o úpadku. Z obsahu kúpnych zmlúv č. 1/2010 a 2/2010 je preukázaný úpadok, pretože vznikom záväzku voči finančnej správe vo výške 732.785,54 Eur sa vytvoril nový vyšší záväzok ako vytvorené aktívne saldo 504.716,41 Eur, ktorý predstavuje mínusový rozdiel 228.069,13 Eur. Tento mínus firma AFRESH, a.s. nebola schopná zaplatiť z vlastných prostriedkov a preto došlo k ďalšej pôžičke zo strany OVP ORAVA, s.r.o., ktorou bola zaplatená táto časť DPH, nakoľko zaplatené pasívne saldo vo výške 504.716,41 Eur nestačilo na celkovú úhradu DPH. Ako už žalobca uviedol v odvolaní, obchodná spoločnosť OVP ORAVA, s.r.o. s radosťou poskytla ďalšiu pôžičku, pretože finančná správa jej mala vrátiť sumu na DPH v nadmernom odpočte v celkovej výške 732.785,54 Eur.Po dátume 02.06.2010 vznikol u firmy AFRESH, a.s. taký stav, že okrem záväzku voči OVP Orava, s.r.o. pasív titulom zmlúv o pôžičke s OVP ORAVA, s.r.o. ako veriteľom a záväzku voči majiteľovi zmenky neexistoval u firmy AFRESH, a.s. žiaden majetok ani hmotný ani nehmotný, ani žiadne pohľadávky. Ako to vyplýva z čestného vyhlásenia reprezentantov AFRESH, a.s. a vyhlásenia právneho zástupcu po vytunelovaní, t.j. po 02.06.2010 firma AFRESH, a.s. vykazovala len záväzky vo výške 865.819,14 Eur, pričom do tejto sumy nie je zahrnutá zmenková suma, pretože túto zmenku dlžník AFRESH, a.s. popieral. Zmenková suma predstavuje hodnotu 168.932,81 Eur. Spolu záväzky boli o výške 1.034.751,95 Eur. Okrem záväzkov úpadca nemal až do vyhlásenia konkurzu žiadne vlastné finančné prostriedky ani hmotný alebo nehmotný majetok. Žalovaný cituje rozhodnutie KS BB a KS BA s tým, že pokiaľ majetok dlžníka, ktorý mu ostal, postačuje na uspokojenie pohľadávky, nedochádza k ukráteniu uspokojenia pohľadávky veriteľa.V súdenom prípade nezostal po dni 02.06.2010 u úpadcu žiaden majetok, vznikol len nový záväzok na DPH a došlo len k zníženiu záväzkov voči OVP Orava, s.r.o. Neostalo úpadcovi nič, čo by postačovalo na uspokojenie pohľadávky 168.932,81 Eur, ktorá patrí žalobcovi. Ani na ostatné záväzky v sume 865.819,14 Eur nezostal žiaden majetok. Žalovaný klame, keď tvrdí, že zostali len 2 pohľadávky, žalobcova a drobná pohľadávka žalovaného 2 vo výške 700,- Eur. Túto skutočnosť vyvracia samotná prihláška žalovaného v 2. rade, ktorý si prihlásil sumu 712.174,22 Eur. V prihláške bola špecifikovaná pohľadávka takto: zmluva o pôžičke č. 05/2010 zo dňa 22.07.2010 a jej dodatok č.1 zo dňa 01.09.2010, zmluva o pôžičke č.06/2010 zo dňa 14.09.2010 a jej dodatok č. 1 zo dňa 01.01.2011. Ostatní veritelia sa nachádzajú v zozname prihlásených veriteľov do konkurzu. Sú to: Slovenský pozemkový fond, Slovenský vodohospodársky podnik, Daňový úrad, P. Q., U. Q., MPS Cleaning company, s.r.o., T. X. t.j. žalobca (L. X.).Žalovaný vytýka žalobcovi, že nenapadol kúpnu zmluvu č. 2/2010, ani dohodu o započítaní z 15.06.2010 a že práve na tieto úkony poukazuje vo svojom odvolaní. Táto obrana je účelová, pretože hodnota pohľadávky žalobcu je len 168.932,81 Eur a preto z celej reťaze právnych úkonov, ktorými tuneloval úpadca svoju firmu, nebolo potrebné domáhať sa neúčinnosti aj kúpnej zmluvy č. 2/2010, ani dohody o započítaní z 15.06.2010, pretože postačuje preukázanie neúčinnosti zápočtu, ktorý bol dojednaný v kúpnej zmluve č. 1/2010 dňa 02.06.2010, ktorá podľa uvedeného dátumu vyhotovenia a dátumu overenia podpisov bola uzavretá po kúpnej zmluve č. 2/2010, ktorá bola uzavretá už 25.05.2010 a táto druhá zmluva

predchádzala poslednému tunelovaciemu právnomu úkonu. Touto zmluvou sa zavŕšilo tunelovanie, najmä uzavretím vedľajšieho dojednania, ktoré má charakter dohody o započítaní do výšky kúpnej ceny v sume 695.200,- Eur. Ostatné právne úkony už len dokresľujú 100% účinný tunelovací zámer úpadcu. S pomocou veriteľa OVP Orava, s.r.o., s ktorým uzavreli zmluvné prevody tak, aby mohol byť zvýhodnený len jeden veriteľ, ktorým je OVP Orava, s.r.o. A následne ešte veriteľ daňový úrad úhradou DPH. Žalovaný skresľuje aktíva úpadcu, hoci už 25.05.2010 sa úpadca zbavil technológie. Je pravda, že úpadca dňa 04.07.2010 vystavil faktúru na sumu 3.762.263,54 Eur, ktorú tvorila kúpna cena z kúpnej zmluvy zo dňa 25.05.2010, pričom kúpna cena bez DPH predstavovala sumu 3.161.566,- Eur, avšak už 15.06.2010 táto faktúra zanikla kompenzáciou z finančnou výpomocou do výšky 3.257.547,13 Eur. Kúpna cena týmto zápočtom zanikla v plnom rozsahu, pretože 3.161.566,- Eur mínus 3.257.547,13 Eur = pasívne saldo 95.981,13 Eur. Z tohto dôvodu nemožno hovoriť o aktívach, ale naopak o zániku pohľadávky na kúpnej cene v plnom rozsahu, pričom úpadca AFRESH, a.s. mal zostatok povinností doplatiť zvyšok finančnej výpomoci 95.981,13 Eur. Dohoda z 15.06.2010 preukazuje, že pasívne saldo vo výške 504.716,41 Eur tvorila podstatná časť záväzku úpadcu AFRESH, a.s. na DPH, ktorý bol novovytvorený až do výšky spolu 732.785,54 Eur. Aktívum 3.161.566,- Eur trvalo len do 15.06.2010, pretože v tento deň zaniklo toto aktívum započítaním. Po 15.06.2010 neexistoval okrem pasív žiaden majetok. Tu je dokázaná existencia majetku a zároveň dokázané tzv. kvalifikované zmenšenie majetku až na nulu. Dokonca v účtovnom poňatí vznikli nové mínusy na DPH, ktorú bolo treba uhradiť daňovému úradu, a to vo výške 732.785,54 Eur. Na str. 4 vyjadrenia žalovaný totálne zavádza sumami aktív, pretože ide o sumy veľkého rozsahu a snaží sa zahmlieť skutkový stav, ktorý možno kvalifikovať ako vytunelovanie všetkého majetku. Dňom 15.06.2010 úpadca okrem dlhov nemal nič, v ďalšom období bol už len dotovaný pôžičkami, ako to preukazuje prihláška OVP Orava, s.r.o. do konkurzu úpadcu AFRESH, a.s. Okrem prihlášky OVP Orava, s.r.o. túto skutočnosť preukazujú viaceré čestné vyhlásenia predsedu predstavenstva úpadcu a člena predstavenstva úpadcu. Okrem uprednostnenia veriteľa OVP Orava, s.r.o., ktorý bol uspokojený zápočtami zo dňa 02.06.2010 a zo dňa 15.06.2010, úpadca AFRESH, a.s. uprednostnil aj daňový úrad, pretože sa bál tohto veriteľa, ktorý ho mohol brať na zodpovednosť aj za krátenie dane, ktorá dvoma prevodmi vznikla až do výšky 732.785,54 Eur, pretože daňový úrad má množstvo zákonných prostriedkov na sankcionovanie, OVP Orava, s.r.o. preto poskytla na úhradu DPH pôžičku, ako to vyplýva z výpisu z účtu, ktorý je súdu známy. Z vyjadrenia žalovaného vyplýva, že sa oboznámil s vyjadreniami úpadcu zo dňa 10.09.2010 a z 15.11.2010, avšak tvrdí, že po zaplatení menších veriteľov zostal znova iba záväzok voči žalovanému v 2. rade z titulu finančných výpomocí. V ďalšej vete sa neguje slovami „v zásade jediným neuhradeným záväzkom zostala pohľadávka žalobcu“. Toto tvrdenie, je opovržlivosťou, ktorému chýba elementárna logika, pretože ak 15.11.2010, teda po vytunelovaní, do ktorého spadá aj zápočet zo dňa 02.06.2010, ktorý je súčasťou kúpnej zmluvy č. 1/2010, predstavovali nesplatené záväzky voči tretím osobám vo výške až 865.819,14 Eur, čo je podstatne viac, ako zmenková pohľadávka vo výške 168.932,81 Eur. To je viac ako 5-násobok žalobcovej pohľadávky, pričom vo vyjadrení žalovaného v 2. rade sa uvádza, že ide o záväzky iných „menších“ veriteľov. Ale záväzok spolu je viac ako 5 násobný.“ Žalobca zotrval na svojom odvolacom návrhu.

36. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu podľa § 379 v spojení s § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania a verejným vyhlásením rozsudku krajským súdom za rešpektovania § 219 ods. 1, 3 CSP bol rozsudok okresného súdu potvrdený ako vecne správne rozhodnutie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

37. K procesnému postupu krajského súdu, ktorý prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia ústneho pojednávania, sa poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 14CoKR/7/2022-1169 zo dňa 12.6.2023 s tým, že podľa § 219 ods. 1, 3 CSP bolo miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámené na úradnej tabuli krajského súdu a na webovej stránke tohto súdu v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením, v zmysle uvedeného uznesenia krajského súdu, na základe čoho boli splnené podmienky k verejnemu vyhláseniu rozsudku Krajským súdom v Žiline, v spojení s § 378 ods. 1 CSP.

38. Podľa § 379 CSP, odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak a) od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý, b) ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov, c) určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

39. Podľa § 380 ods. 1 CSP, odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

40. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

41. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

42. Krajský súd uvádza, že sa za aplikácie § 387 ods. 1, 2 CSP v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia okresného súdu a v podrobnostiach naň odkazuje. Práve z titulu aplikácie tohto ustanovenia nie je žiaduce, aby v odôvodnení rozhodnutia krajského súdu boli zopakované tie závery a zhodnotenia, ktoré už odzneli v odôvodnení prvoinštančného rozhodnutia. Je postačujúce, pokiaľ sa len k vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia, vo väzbe k odvolacím dôvodom zvýraznia právne významné, poprípade skutkovo rozhodné okolnosti. Tento postoj krajského súdu je aj v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 350/09 zo dňa 08. októbra 2009, v zmysle ktorého ...„odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania“. V tejto súvislosti krajský súd poukazuje aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 170/2005, v zmysle ktorého ...„pokiaľ v odvolacom konaní dôjde k potvrdeniu rozhodnutia súdu prvého stupňa, tak odvolací súd sa v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu“, a na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Cdo 147/2011 z 25. apríla 2012, podľa ktorého ...„odvolací súd, ktorý sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, neporušil zákon, ak v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa a navyše tiež rozviedol vlastnú argumentáciu.“

43. Žalobca v podanom odvolaní namietal najmä inú vadu konania, nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie. K námietkam žalobcu krajský súd vo všeobecnosti uvádza, že ak žalobca v podanom odvolaní namietal skutkové závery okresného súdu, jeho námietky vo svojej podstate smeruje voči výsledkom hodnotenia vykonaných dôkazov zo strany súdu prvej inštancie. V tejto súvislosti krajský súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 14.09.2011, sp. zn. 3Cdo 204/2009, v zmysle ktorého ...„Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p.). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov“. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04) a aby bolo rozhodnuté v súlade s požiadavkami a právnymi názormi účastníka (I. ÚS 50/04). Do obsahu tohto základného práva nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, alebo dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97). Rozhodnutie okresného súdu v rovine dokazovania a zisteného skutkového stavu bolo vecne správne aj s poukazom na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 350/08, podľa ktorého ...„dokazovanie v občianskom súdnom konaní prebieha vo viacerých fázach; od navrhnutia dôkazu cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný“. Odvolací súd nezistil taký postup okresného súdu, ktorý by znamenal vybočenie z kritérií vyššie uvedeného hodnotenia dôkazov. Rozhodnutie okresného súdu sa opieralo o tvrdenia a relevantné dôkazy produkované stranami v prvoinštančnom konaní a vychádzalo zo správne aplikovaných a interpretovaných právnych noriem na dostatočne a správne zistený skutkový stav veci. S námietkou nesprávnych skutkových zistení súvisí tiež otázka právneho posúdenia veci okresným súdom. Krajský súd vo všeobecnosti uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Na takú vadu konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, musí odvolací súd prihliadať. Ani jedna z týchto situácií v predmetnej sporovej právnej veci nenastala.

44. Krajský súd má za to, že spoločným znakom odvolacích dôvodov bol charakter sporového prípadu, pretože pre vyhodnotenie odvolacích dôvodov žalobcu bolo podstatné to, že išlo o odporováciu žalobu, t.j. o žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia neúčinnosti právnych úkonov a vrátenia plnenia.

45. Podľa krajského súdu napadnutý rozsudok okresného súdu je súdnym rozhodnutím, v ktorom sú vyjadrené tak skutkové, ako aj právne závery, zhodnotené dokazovanie s vyvodeným posúdením sporovej veci, t.j. tak žaloby žalobcu, ako aj obrany žalovaných. K riadnemu odôvodneniu napadnutého rozsudku okresného súdu sa poukazuje aj na stabilnú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorá je v zhode s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie neznamena automaticky povinnosť poskytnúť podrobnú odpoveď na každý nastolený argument. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo sporovej strany na spravodlivý súdny proces (II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, III. ÚS 191/2013). Rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu. Opätovne krajský súd v danej veci zdôrazňuje, že išlo o odporováciu žalobu, u ktorej musí byť primárne konštatovaný stav splnenia základnej zákonnej hmotnoprávnej podmienky, vyplývajúcej z § 57 ods. 4 zákona č. 7/2005 Z.z., a to podmienky, že ide o ukracujúci právny úkon, resp. o ukracujúce právne úkony. Práve vo vzťahu k tejto nosnej základnej zákonnej hmotnoprávnej podmienke potom bolo nevyhnutné konštatovať, že okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, výsledky vykonaného dokazovania a citoval ustanovenia právnych predpisov, ktoré aplikoval na prejednávany prípad, z ktorých vyvodil aj svoje právne závery a tieto aj primerane vysvetlil. Z pohľadu logických súvislostí a argumentačnej súdržnosti nebolo možné odôvodneniu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vytknúť nedostatky, ktoré by viedli k záveru o nedostatočnom odôvodnení rozsudku okresného súdu.

46. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo sporovej strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamena ani to, aby sporová strana bola pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkou a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Odvolacia námietka žalobcu ktorou namietal, že rozhodnutie okresného súdu nie je odôvodnené v zmysle zákonnej požiadavky podľa § 220 ods. 2 CSP, preto nemohla podľa krajského súdu obstáť.

47. Vo vzťahu k skutkovým zisteniam a k rozsahu vykonaných, resp. nevykonaných dôkazov krajský súd opätovne zdôrazňuje ťažisko, ktoré bolo na strane žalobcu, ktorý bol povinný poskytnúť sumár tvrdení a dôkazov, aby preukázal hodnotu majetku úpadcu - dlžníka pred účinnosťou odporovaných právnych úkonov a pohľadávky veriteľov a majetok dlžníka po účinnosti odporovaných právnych úkonov, že bol v takom kvalifikovanom zmenšení práve z titulu odporovaných právnych úkonov, že už nestačil na úplné uspokojenie pohľadávok veriteľov v dôsledku účinnosti odporovaných právnych úkonov, resp., že sa znížila miera uspokojenia pohľadávok veriteľov dlžníka. Tento základný predpoklad odporovateľnosti, ktorý je predpokladom každej skutkovej podstaty odporovaného právneho úkonu, žalobcom preukázaný nebol v rozsahu jeho dôkaznej povinnosti, v rozsahu vykonaných dôkazov a v rozsahu toho, že za aplikácie aj Čl. 11 ods. 3 CSP, keďže žalobca bol zastúpený právnym zástupcom, ktorý sa nepochybne považuje za schopného konať s náležitou znalosťou veci spojenou s touto odbornosťou. Navyiac krajský súd k rozsahu dôkaznej povinnosti žalobcu, k rozsahu vykonaných, ako aj nevykonaných dôkazov, poukazuje na profesijnú odbornosť a zdatnosť právneho zástupcu žalobcu, ktorý si už v podanej žalobe zo dňa 25.03.2015 musel byť vedomý povinnosti preukázania tejto základnej zákonnej hmotnoprávnej podmienky, že ide o ukracujúce právne úkony v zmysle § 57 ods. 4 zákona č. 7/2005 Z.z., potom žalobca sa nemohol relevantne brániť tým, keď nesplnenie svojej dôkaznej povinnosti prenášal na súd prvej inštancie, ktorý mal (s)plniť túto jeho dôkaznú povinnosť.

48. Krajský súd považuje za potrebné zdôrazniť, že predpokladom odporovateľnosti v konkurznom konaní je okrem vyhláseného konkurzu, existencie právneho úkonu dlžníka, ktorý sa týka majetku podliehajúceho konkurzu, a účinnosti tohto právneho úkonu, tiež ukrátenie uspokojenia pohľadávky veriteľa, ktorý si svoju pohľadávku prihlásil. V zmysle úpravy ZKR sú jednotlivé skutkovo-právne podstaty odporovateľnosti právnych úkonov, uvedené v § 58, § 59, § 60 a § 61 ZKR, zároveň viazané na naplnenie podmienky zakotvenej v § 57 ods. 4 ZKR. Podľa tohto zákonného ustanovenia je základnou hmotnoprávnou podmienkou odporovateľnosti preukázanie, že daným právnym úkonom došlo k ukráteniu veriteľa, resp. veriteľov úpadcu. Žalobca je tak nositeľom dôkaznej povinnosti a musí preukázať, že napadnutým právnym úkonom bola ukrátená pohľadávka veriteľa, resp. veriteľov, ktorí si v konkurznom konaní svoju pohľadávku prihlásili. Keďže v konkurznom konaní ide o pluralitu veriteľov, je právne irelevantné, pohľadávka ktorého a koľkých veriteľov bola ukrátená. Veriteľ však musí mať

pohľadávku proti dlžníkovi v dobe vykonania právneho úkonu dlžníka, t.j. v momente, keď právny úkon nadobudne účinnosť, a zároveň musí byť táto pohľadávka veriteľom prihlásená v konkurznom konaní.

49. Krajský súd v zhode so súdom prvej inštancie uvádza, že vo vzťahu k napadnutým zmluvám nie je možné konštatovať ich ukracujúci charakter v zmysle § 57 ods. 4 ZKR. Požiadavka, aby právny úkon ukracoval uspokojenie niektorej z prihlásených pohľadávok, je základnou a všeobecnou podmienkou každej skutkovej podstaty odporovateľného právneho úkonu, bez ktorej právo odporovať právnemu úkonu nevznikne. Ide o podmienku, ktorá vždy pristupuje k jednotlivým skutkovým podstatám odporovateľných právnych úkonov, ktorá musí byť v každom jednotlivom prípade splnená. Krajský súd konštatuje, že žalobca nepredložil také listiny, ktoré by preukazovali stav majetku úpadcu, jeho aktíva, pasíva v čase uzavretia, účinkov napádaných právnych úkonov. Nebolo tak možné vyhodnotiť, resp. skonštatovať preukázanie hmotnoprávneho predpokladu odporovateľnosti podľa § 57 ods. 4 zákona č. 7/2005 Z.z. Podľa odvolacieho súdu pre vyslovenie záveru, že došlo k ukráteniu uspokojenia prihlásených pohľadávok iných veriteľov, neboli v konaní pred súdom prvej inštancie preukázané skutočnosti predstavujúce ukrátenie uspokojenia prihlásenej pohľadávky a nedostatok majetku úpadcu v čase uzavretia týchto úkonov pre uspokojenie iných veriteľov úpadcu. Krajský súd zdôrazňuje, že žalobca bol povinný tvrdiť a preukázať, či sa majetok úpadcu uzavretím dotknutých právnych úkonov zmenšil, v akom rozsahu, aký majetok úpadcovi zostal na uspokojenie prihlásených pohľadávok veriteľov. Skutočnosť, že ide o právne úkony, ktoré ukracujú uspokojenie prihlásenej pohľadávky niektorého z veriteľov úpadcu, žalobca nepreukázal a k tomuto preukázaniu nedošlo ani odkazom na tvrdenia o nedostatočnom rozsahu a hodnote majetku úpadcu. Žalobca bol v prejednávanej veci nositeľom dôkazného bremena aj ohľadom preukázania existencie tejto základnej hmotnoprávnej podmienky odporovateľnosti podľa § 57 ods. 4 ZKR, pričom procesným právnym následkom neunesenia jeho dôkazného bremena je neúspech žalobcu v spore. Tvrdenia žalobcu v odvolaní v spojení s doplnením odvolania, bez ďalšieho nemôžu preukázať, že v čase, kedy žalobcom uvedené kúpne zmluvy boli uzatvorené, nadobudli účinnosť, došlo práve v dôsledku týchto právnych úkonov k takému kvalifikovanému zmenšeniu majetku úpadcu, v dôsledku ktorých po ich uskutočnení úpadcovi nezostal majetok, ktorý by postačoval na úplné uspokojenie pohľadávok prihlásených veriteľmi v konkurznom konaní, alebo že by sa uspokojenie týchto veriteľov znížilo. Vo vzťahu k preukázaniu tejto hmotnoprávnej podmienky, ktorú je potrebné skúmať k času účinkov napádaných právnych úkonov, nemôže byť relevantná argumentácia žalobcu skutočnosťami, ktoré boli zistené napr. až v rámci speňažovania majetku úpadcu v konkurznom konaní, ale výlučne stav majetku, resp. jeho zmeny, ktoré nastali účinnosťou dotknutých právnych úkonov vo vzťahu k možnosti uspokojenia pohľadávok prihlásených veriteľmi. Len samotné uzatvorenie napadnutých zmlúv za súčasnej existencie prihlásených pohľadávok veriteľov a konštatovanie o úpadku dlžníka v čase uzatvorenia týchto zmlúv, ešte bez ďalšieho neznamena, že by žalobca v konaní preukázal ukrátenie veriteľa. Bolo vecou dôkazného bremena žalobcu túto skutočnosť preukázať a za tým účelom okresnému súdu predložiť alebo navrhnúť vykonanie relevantného dokazovania.

50. Úspešnosť žaloby o neúčinnosť právneho úkonu je závislá od toho, či sa majetok dlžníka dotknutými právnymi úkonmi zmenšil, v akom rozsahu a aký majetok zostal na uspokojenie pohľadávok prihlásených veriteľmi. Pre úspešné uplatnenie odporovateľnosti sa vyžaduje preukázanie, že dotknutým právnym úkonom (v prejednávanej veci žalobcom dvomi tvrdenými zmluvami) dlžníka sa ukráti uspokojenie prihlásenej pohľadávky veriteľa, teda že v dôsledku konkrétneho právneho úkonu nebude pohľadávka veriteľa pre nedostatok majetku uspokojená vôbec alebo len čiastočne. Ak by aj právnym úkonom dlžníka došlo k zmenšeniu jeho majetku, nemožno sa úspešne dovolať odporovateľnosti, ak majetok dlžníka, ktorý mu zostal, postačuje na uspokojenie prihlásenej pohľadávky, pretože týmto úkonom dlžníka potom nedošlo k ukráteniu uspokojenia prihlásenej pohľadávky veriteľa. Z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie ani v kontexte žalobcom v odvolaní namietaných skutočností ohľadom speňažovania majetku podstaty, nie je možné konštatovať, či napadnutými úkonmi došlo k reálnemu ukráteniu veriteľa alebo veriteľov, v akom rozsahu a či vôbec takéto ukrátenie nastalo. Táto základná, primárna, hmotnoprávna podmienka pre odporovanie právneho úkonu tak nebola zo strany žalobcu preukázaná. Na tento záver nemôže mať potom vplyv ani odvolacie tvrdenie žalobcu spojené s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Tdo/62/2011, z ktorého nevyplýva žiadny dopad na splnenie povinnosti žalobcu preukázať, že práve v dôsledku napadnutých právnych úkonov došlo k ukráteniu veriteľov úpadcu v zmysle zákonných podmienok stanovených § 57 ods. 4 ZKR.

51. V odvolaní žalobca uviedol, že žalovaný 2/ poskytnutú finančnú výpomoc uplatnil vo forme prihlášky do konkurzu. Z uvedeného je zrejme, že podstatnú časť finančnej výpomoci celkom pôvodne vo výške

4.084.835,13 Eur žalovaný 2/ pretransformoval na vytunelovaný majetok, ktorý získal dvoma kúpnymi zmluvami od úpadcu, týmto spôsobom, podľa žalobcu, úpadca zvýhodnil žalovaného 2/ ako veriteľa, pretože z tejto sumy uprednostnene uspokojil jeho pohľadávky nadobudnutím majetku špecifikovaného v kúpnej zmluve č. 1/2010 zo dňa 02.06.2010 a majetku špecifikovaného v kúpnej zmluve č. 2/2010 zo dňa 21.05.2010 v celkovej výške 4.589.551,54 Eur, následne žalovanému v 2/ mal vzniknúť nadmerný odpočet z DPH, vo výške zápočtom „zaplatenej“ DPH v čiastke 132.088,- Eur z kúpnej zmluvy č. 1/2021 a v sume 600.697,54 Eur znovu len zápočtom „zaplatenej“ DPH z kúpnej zmluvy č. 2/2021 spolu v celkovej výške 732.785,54 Eur, ktorá suma 732.785,54 Eur bola podľa žalobcu len započítaná a nikdy podľa žalobcu skutočne neprevedená na účet predávajúceho úpadcu. V súvislosti s touto odvolacou argumentáciou žalobcu považuje odvolací súd za podstatné poukázať primárne na dôvody podanej žaloby a závery okresného súdu z najmä z ods. 35., 36, 37. napadnutého rozsudku okresného súdu, ktoré nenašli odzrkadlenie v odvolacej argumentácii okresného súdu, a to cez úpravu v § 387 ods.1, 2 CSP. Pokiaľ išlo o žalobcom produkované dôkazy v relevantnom štádiu konania, s tým že z Obchodného vestníka č. 14/2015 s dňom vydania 22.01.2015 vyplýva súpisová hodnota majetku 1.400,- Eur, z Obchodného vestníka č. 237/2014 s dňom vydania 11.12.2014 súpisová hodnota majetku 640,67 Eur, z predložených výňatkov zo stránky Finstatu vyplývajú informácie o ekonomickom stave úpadcu (stav aktív, pasív, celkových výnosov atď.) za jednotlivé roky 2010, 2011, 2012, 2013, tak ako okresný súd konštatoval, konštatuje i odvolací súd, že z takto označených dôkazov nevyplýva stav majetku úpadcu k momentu uskutočnenia odporovaného právneho úkonu a po ňom, nie je z nich preukázané kvalifikované zmenšenie majetku a reálny ekonomický dopad na majetok úpadcu, ktorý by mal za následok ukrátenie prihlásených pohľadávok. Označené výpisy z obchodného vestníka ako aj pripojený konkurzný spis úpadcu vyhodnocujú stav majetku úpadcu k obdobiu od podania návrhu na vyhlásenie konkurzu ale nemožno z nich určiť stav majetku úpadcu ku dňu účinnosti odporovaného právneho úkonu. Rovnako tak prehľad ekonomického stavu úpadcu z Finstatu vyhodnocuje ekonomický stav úpadcu za jednotlivé roky, vychádzajúc zo zverejnených účtovných závierok, ale opätovne ani takýto prehľad nepreukazuje, aký bol stav majetku úpadcu k momentu uskutočnenia odporovaného právneho úkonu a po ňom. Predložený výpis z účtu L. B. (č.l. 936 spisu, úradne overená kópia č.l. 906 spisu) vyhotovený za obdobie od 01.07.2010 do 30.07.2010 preukazuje pohyby na účte úpadcu za obdobie júl 2010, vyplýva z neho zostatok na účte úpadcu ku koncu mesiaca júl 2010 vo výške 16.038,76 Eur ako aj skutočnosť, že predchádzajúci výpis zo dňa 30.06.2010 mal zostatok 17.361,41 Eur. Výpis z účtu však nevykazuje stav celého majetku úpadcu (teda súpis všetkých aktív a pasív k rozhodnému momentu), ale len pohyby na jednom konkrétnom účte aj to len za určité obdobie - júl 2010 (pričom k uskutočneniu odporovaného právneho úkonu došlo 02.06.2010). Predložený výpis z účtu teda nepreukazuje stav majetku úpadcu ku dňu uskutočnenia odporovaného právneho úkonu. V záverečnom vyjadrení žalobca uvádza, že po sumarizácii zápočtov kúpnych cien (z Kúpnej zmluvy č.1 a Kúpnej zmluvy č. 2) vznikla žalovanému 2/ nová povinnosť zaplatiť pasívne saldo, ktoré šlo následne v celom rozsahu na úhradu DPH, na základe vystavenej faktúry č. 2010004, z ktorej vyplynula povinnosť účtovať a zaplatiť DPH vo výške 132.088, - Eur a faktúry č. 2010005, z ktorej vyplynula povinnosť účtovať a zaplatiť DPH vo výške 600.697,54 Eur, spolu -732.785,54 Eur. Tieto sumy boli novými záväzkami predávajúceho voči finančnej správe resp. štátu. Podľa žalobcu, tieto sumy nemal úpadca z čoho uhradiť, a preto i napriek tomu, že kupujúci vyplatil úpadcovi pasívne saldo 504.716,41 Eur, úpadca postrádal zvyšok nového dlhu na DPH vo výške 228.069,13 Eur (732,785,54 Eur - 504.716,41 Eur). Žalobca v konaní pred okresným súdom uvádzal, že úpadca mal vlastné finančné zdroje pred zaplatením jeho aktívneho salda len vo výške 6.069,13 Eur (výpočet vlastných zdrojov je 228.069,13 Eur - 222.000,- Eur = 6.069,13 Eur). Inú hotovosť ani iný majetok po prevodoch úpadcovi nezostal. Kúpne zmluvy č. 1/2021 a č. 2/2021 podľa žalobcu preukazujú vytunelovanie úpadcu v prospech žalovaného 2/ a výpis z účtu úpadcu z L. B., a.s. preukazuje zvýhodňovanie veriteľa, ktorým je finančná správa resp. štát. Žalobca tiež uvádzal, že všetky aktíva boli v podstate vynulované zápočtovou listinou zo dňa 15.06.2010 a boli znížené na sumu 504.716,41 Eur (ako nové aktívne saldo úpadcu), ktoré bolo bezodkladne uhradené na novovzniknutý dlh voči finančnej správe na DPH a odvodzoval, že v konaní kúpnymi zmluvami preukázal, že sa na základe napadnutého právneho úkonu majetok úpadcu podstatne zmenšil ako aj to, že predmetnými zmluvami úpadca zvýhodnil žalovaného 2/. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že okresný súd konštatoval, že napadnutým právnym úkonom je Dohoda o započítaní v zmysle č. II ods. 2 Kúpnej zmluvy č. 1/2021 zo dňa 02.06.2010, preto bolo potrebné zo strany žalobcu preukázať, že započítanie kúpnej ceny vo výške 695.200,- Eur ukrátilo prihlásené pohľadávky veriteľov (resp. aj len jedného veriteľa), pričom rozhodujúce bolo skúmať majetok úpadcu ku dňu účinnosti odporovaného právneho úkonu (teda k 02.06.2010). Podľa obsahu spisového materiálu, nielen podľa zistení okresného súdu, ale aj odvolacieho súdu žalobca odvodzoval ukrátenie od iných právnych úkonov ako je odporovaný právny

úkon a k inému ako rozhodnému dňu, keď poukazoval na spôsob, akým bola hradená DPH z kúpnej ceny z Kúpnej zmluvy č. 1/2021 (DPH však nebola predmetom započítania odporovaného právneho úkonu), poukazoval na zápočtovú listinu zo dňa 15.06.2010, ktorou mali byť podľa žalobcu vynulované všetky aktíva úpadcu, pričom v tejto súvislosti tiež poukazoval na Kúpnu zmluvu č. 2/2021, vo vzťahu ku ktorej je úhrada kúpnej ceny zápočtom riešená práve v Dohode o započítaní zo dňa 15.06.2010, avšak ani zápočtová listina zo dňa 15.06.2010 ani Kúpna zmluva č. 2/2021 nie sú odporovanými úkonmi v zmysle žaloby. Žalobca tiež vychádza zo stavu účtu úpadcu (výpis z účtu L. B., a.s.) k inému ako rozhodnému dňu, pričom tak okresný súd, ako i odvolací súd konštatujú, že samotný výpis z účtu nezohľadňuje majetok úpadcu ako celok a zároveň nepreukazuje, aký bol stav majetku úpadcu ku dňu účinnosti odporovaného právneho úkonu a po ňom. Zdôrazňuje sa, že predmetom konania nie je posudzovanie, či zaplatením DPH došlo k zvýhodňovaniu veriteľa, ktorým je finančná správa resp. štát (uvedené tvrdenie úplne vybočuje z rámca prejednávanej veci). Odporovaným právnym úkonom je Dohoda o zápočte v zmysle čl. II. ods. 2 Kúpnej zmluvy, ktorú žalobca žaluje ako ukracujúci právny úkon v zmysle § 60 ZKR a len takto žalobcom vymedzený a zadefinovaný predmet sporu bol v konaní posudzovaný.

52. Pokiaľ boli v prvoinštančnom konaní predložené aj tri znalecké posudky a to Znalecký posudok č. 107/2015 č.l. 140, vo veci stanovenia všeobecne hodnoty nehnuteľnosti objektu technickej vybavenosti č.s. XXX a objektu SKI centrum č.s. XXX v k.ú. V. pre účel predaja nehnuteľnosti - všeobecná hodnota stavieb a pozemkov bola stanovená na 462.000,- Eur, Znalecký posudok č. 269/2016 (č.l. 243 spisu) vo veci stanovenia všeobecnej hodnoty nehnuteľnosti objektu technickej vybavenosti (č.l. 442 spisu) a objektu SKI centrum č.s. XXX v k.ú. V. pre účel zistenia všeobecnej hodnoty nehnuteľnosti k dátumu 02.06.2010 na účely súdneho konania - všeobecná hodnota stavieb a pozemkov bola stanovená na 482.000,- Eur, tak tieto bez ďalšieho nepreukazovali naplnenie § 57 ods. 4 ZKR. Žalobca neodporuje Dohode o započítaní v zmysle článku II. ods. 2 Kúpnej zmluvy ako úkonu bez primeraného protiplnenia, ale ako ukracujúcemu úkonu v zmysle § 60 ZKR. Primeranosť kúpnej ceny už v priebehu konania prestala byť spornou otázkou, na čom sa napokon zhodli aj strany sporu na pojednávaní konanom dňa 25.11.2021. Okresný súd konštatoval, že ak by mal vyhodnotiť závery z predložených znaleckých posudkov, nad rámec vyššie uvedeného konštatuje, že kúpna cena za prevádzané nehnuteľnosti dohodnutá v Kúpnej zmluve č. 1 bola vyššia ako posudkami stanovená všeobecná hodnota prevádzaných nehnuteľností, ktorý záver nebol v odvolacom konaní osobitne namietaný.

53. Ako už bolo vyššie uvedené na úspešné preukázanie ukrátenia stav majetku dlžníka je potrebné skúmať k momentu uskutočnenia odporovaného právneho úkonu, nakoľko len v kontexte zistených majetkových pomerov dlžníka k uvedenému momentu možno hovoriť o tom, že právny úkon ukracuje uspokojenie pohľadávky veriteľa. V súvislosti s uvedeným okresný súd na základe vykonaného dokazovania konštatoval, že žalobca si primárne nesplnil dôkaznú povinnosť vo vzťahu k naplneniu všeobecnej podmienky odporovateľnosti, a to preukázania ukrátenia uspokojenia prihlásenej pohľadávky niektorého z veriteľov dlžníka podľa § 57 ods. 4 ZKR. Otázkou ukrátenia podľa § 57 ods. 4 ZKR nemožno posudzovať len vo väzbe na rozsah uspokojenia prihlásených pohľadávok veriteľov, ale vždy na konkrétne majetkové pomery úpadcu v čase uskutočnenia odporovaného právneho úkonu. Zo žalobcom tvrdenej skutočnosti je zjavné, že žalobca si je vedomý svojej povinnosti preukázať ukrátenie prihlásených pohľadávok, avšak zo skutkových tvrdení žalobcu ani z predložených dôkazných prostriedkov nevyplývajú skutočnosti týkajúce sa hodnoty majetku úpadcu v čase uskutočnenia odporovaných právnych úkonov a následne po jeho uskutočnení z hľadiska konkrétneho dopadu týchto úkonov na majetkové pomery úpadcu a možnosť uspokojenia pohľadávok ostatných veriteľov úpadcu. Je zásadne povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou žalobcu tvrdiť a preukázať, že v dôsledku odporovaného právneho úkonu sa majetok úpadcu zmenšil takým spôsobom, že zostávajúci majetok nestačil na úplné uspokojenie v danom čase existujúcich pohľadávok veriteľov, ktorí si súčasne prihlásili svoje pohľadávky v konkurznom konaní.

54. Vo vzťahu k ďalším odvolacím dôvodom žalobcu, ktoré sa vzťahovali k jednotlivým skutkovým podstatám odporovaných právnych úkonov, je potrebné poukázať na závery rozsudku okresného súdu. Podľa odvolacieho súdu, ak nebola preukázaná základná zákonná hmotnoprávna podmienka ukracujúceho právneho úkonu v zmysle § 57 ods. 4 zákona č. 7/2005 Z.z., tak nebolo potrebné sa zaoberať otázkou naplnenia ďalších predpokladov odporovateľnosti v pomeroch prejednávanej veci, jednotlivo k odporovaným právnym úkonom v zmysle § 58 a § 60 zákona č. 7/2005 Z.z..

55. Pokiaľ žalobca v odvolaní uviedol, že „Existencia spriaznenosti či nespriaznenosti konkrétneho veriteľa nie je vždy nesporná, preto nie je možné prisvedčiť názoru konkurzného súdu, že na jej ustálenie nie je potrebné žiadne rozhodnutie a postačuje procesný úkon, prostredníctvom ktorého sa dotknutému veriteľovi neumožnení hlasovať na schôdzi veriteľov, resp. konštatovanie spriaznenosti uskutočnené

správcom (napriek tomu, že v posudzovanom prípade v zozname pohľadávok táto skutočnosť nie je uvedená). (nález Ústavného súdu SR z 15. novembra 2018, sp. zn. IV. ÚS 101/2018-133)“, tak odvolací súd uvádza, že okresný súd venoval dostatočnú pozornosť posúdeniu (ne)spríaznenosti, čo vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu najmä z ods. 31., na ktorého závery sa na tomto mieste odkazuje cez úpravu v § 387 ods.1, 2 CSP.

56. Žalobca v odvolaní namietal, že „Napriek tomu, že žalobca nemusel predložiť kvalifikovaný ekonomický dopad odporovaného právneho úkonu v majetkovej sfére dlžníka - úpadcu, má za to, že preukázal stav majetku úpadcu k okamihu účinkov napadnutých právnych úkonov, ktoré vytvorili reťaz ukračovania niektorého z veriteľov, a to podrobným popisom majetkovej situácie v čase od 21.05.2010 do 30.07.2010 predložením kúpnej zmluvy č. 1/2010 zo dňa 02.06.2010, kúpnej zmluvy č. 2/2010 zo dňa 21.05.2010, poukázaním na dohodu o započítaní vzájomných pohľadávok zo dňa 15.06.2010 a na výpis z L. B. Q., a.s. ohľadne majiteľa účtu AFRESH, a.s., číslo účtu XXXXXXXXXX.“ V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu s dôrazom na ods. 31., 33, 34., 35. 37., ktoré nenašli premietnutie v odvolaní žalobcu, v ktorých dal okresný súd dostatočnú odpoveď na argumentáciu žalobcu v prvoinštančnom konaní, odvolací súd na základe odvolacej argumentácie nemal dôvod sa od tých záverov okresného súdu odkloniť, preto odvolací súd na ne odkazuje. V súvislosti s touto argumentáciou žalobcu krajský súd uvádza, že pokiaľ sa odporuje právnomu úkonu urobenému v prospech osoby spríaznenej s dlžníkom, sa nepredpokladá ukrátenie, ktoré ako základný predpoklad odporovateľnosti § 57 ods. 4 ZKR je povinný tvrdiť a preukázať žalobca v prípade podanej odporovacej žaloby. Predpokladá sa len úmysel dlžníka ukrátiť svojich veriteľov, ktorý úmysel nemožno zamieňať so základným predpokladom odporovateľnosti podľa § 57 ods. 4 ZKR, ktorým je preukázanie, že ide o ukračujúci právny úkon.

57. S vecne správnym záverom okresného súdu a vo väzbe s vyvolaným odvolacím konaním aj krajského súdu sa stotožňuje rozhodovacia činnosť Krajského súdu v Banskej Bystrici, s ktorou síce žalobca podľa vyjadrení v odvolaní nesúhlasil, z ktorej rovnako vyplýva, že hmotno-právnym predpokladom každej odporovateľnosti je, že ide o ekonomický dopad právneho úkonu dlžníka na uspokojenie pohľadávok veriteľov, t.j., že sa v zmysle § 57 ods. 4 zák. č. 7/2005 Z.z. vyžaduje, aby bola ukrátená prihlásená (zistená) pohľadávka niektorého z veriteľov dlžníka. V prípade odporovania právnom úkonom žalobca musí preukázať, že právnom úkonom dlžníka bola ukrátená pohľadávka veriteľa, ktorý si v konkurznom konaní prihlásil svoju pohľadávku (uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica sp.zn. 25CoKR/5/2013 zo dňa 15.5.2013, rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 41CoKR/60/2011 zo dňa 31.7.2012). Žalobca bol v rámci svojho dôkazného bremena povinný preukázať kvalifikované zmenšenie majetku dlžníka - úpadcu, a tým preukázať hmotno-právnu podmienku ukračujúceho právneho úkonu (úkonov), k čomu však z jeho strany nedošlo. Krajský súd znovu uvádza, že pokiaľ sa aj odporuje právnomu úkonu urobenému v prospech osoby spríaznenej s dlžníkom, sa nepredpokladá ukrátenie, ktoré ako základný predpoklad odporovateľnosti podľa § 57 ods. 4 ZKR je povinný tvrdiť a preukázať žalobca v prípade podanej odporovacej žaloby. Opäť na tomto mieste odvolací súd akcentuje, že sa predpokladá len úmysel dlžníka ukrátiť svojich veriteľov, ktorý úmysel nemožno zamieňať so základným predpokladom odporovateľnosti podľa § 57 ods. 4 ZKR, ktorým je preukázanie, že ide o ukračujúci právny úkon.

58. S odvolacou argumentáciou žalobcu, ktorý zdôraznil, že nemá možnosti ako správca konkurznej podstaty, a že okresný súd citlivo neposúdil jeho možnosti v rovine dokazovania, nebolo možné sa stotožniť, keďže odvolací súd, tak ako aj súd prvej inštancie, vychádzali primárne zo zákonnej úpravy, a teda nie je možné potom v tomto štádiu konštatovať, že by sa kládli neprimerané požiadavky na preukazovanie majetkových pomerov úpadcu dlžníka, ktoré majú spôsobovať to, že inštitút žaloby o neúčinnosť právnych úkonov sa stáva nepoužiteľným pre žalobcu, vzhľadom k tomu, že nemá postavenie správcu úpadcu. Nejde o neprimerané požiadavky, ktoré v rovine preukazovania majetkových pomerov úpadcu - dlžníka by boli kladené zo strany súdov, resp. súdu prvej inštancie a následne odvolacieho súdu svojvoľne, prípadne navyiac, pretože preukazovanie majetkových pomerov úpadcu dlžníka pri odporovacej žalobe je základnou, primárnou hmotno-právnou podmienkou preukázania, že ide o ukračujúci, resp. ukračujúce právne úkony, v zmysle hmotno-právnej podmienky vyžadovanej § 57 ods. 4 ZKR pri odporovacej žalobe. Ak žalobca v odvolaní zvýrazňoval svoje postavenie, odlišné od možnosti správcu konkurznej podstaty úpadcu, tak z titulu dôkaznej situácie a dôkaznej aktivity žalobcu v tomto smere predsa nie je možné bez ďalšieho konštatovať menenie právneho zámeru zákonodarcu. Opätovne odvolací súd poukazuje na dôkaznú povinnosť žalobcu vo vzťahu k splneniu základnej hmotno-právnej podmienky vyplývajúcej z § 57 ods. 4 ZKR, a to preukázanie, že ide o ukračujúce právne úkony, s dôrazom na primárne preukázanie existencie uvedených (odporovaných) právnych úkonov. Vo vzťahu k tvrdenej spríaznenosti odvolací

súd opakovane akcentuje, že spriaznenosť subjektov úpadcu a žalovaného neznamená, že touto spriaznenosťou je bez ďalšieho dokázaná hmotno-právna podmienka ukracujúceho právneho úkonu, ktorému sa žalobou odporuje, keďže predpoklad úpadku dlžníka sám o sebe bez ďalšieho neznamená preukázanie ukracujúceho právneho úkonu. Pri osobe spriaznenej s dlžníkom, v prospech ktorej bol právny úkon urobený, sa nepredpokladá ukrátenie, ktoré ako základný predpoklad odporovateľnosti podľa § 57 ods. 4 ZKR musí sa tak tvrdiť, ako aj preukázať žalobcom v konaní, čo vecne správne vyjadril aj okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku. Odvolací súd uvádza, že dôkazné bremeno o všetkých skutočnostiach je na správcovi. Žalobca bol povinný uviesť hodnotu majetku dlžníka úpadcu pred účinnosťou napádaných právnych úkonov, stav majetku úpadcu dlžníka po účinnosti týchto právnych úkonov vo väzbe k prihláseným pohľadávkam veriteľov, ich sumy, čo tvorilo primárny a elementárny predpoklad úspešnej odporovacej žaloby. Žalobca musí v konaní o určení neúčinnosti právnych úkonov preukázať, že majetok dlžníka úpadcu po účinnosti odporovaných právnych úkonov už nestačil na úplné uspokojenie pohľadávok veriteľov v dôsledku účinnosti odporovaných právnych úkonov, resp. že sa znížila miera uspokojenia pohľadávok veriteľov dlžníka. Nepochybne dôkazné bremeno v danom incidenčnom konaní bolo na strane žalobcu. Procesno-právnym následkom neunesenia dôkazného bremena strany sporu je jej neúspech v spore. Pod vyhodnotením dôkazov treba rozumieť aj zhodnotenie absencie dôkazov vedúcej k neuneseniu dôkazného bremena. Zodpovednosť za preukázanie skutočností, ktoré musí strane preukázať, zásadne určuje hmotno-právna norma, ktorá je na sporný vzťah aplikovaná. Z nej vyplýva i to, kto je nositeľom dôkazného bremena, a teda, ktorá zo strán je povinná stanovený okruh skutočností preukázať. Uvedené rovnako platí i v prípade, že dôkazy nie sú produkované v predpísanom procesnom štádiu prvoinštančného konania.

59. Vzhľadom k dôkaznej povinnosti žalobcu, ktorý bol zastúpený v konaní právnym zástupcom, potom k jeho profesijnej odbornosti, vedomosti o hmotno-právnej podmienke vyplývajúcej z § 57 ods. 4 ZKR pri podanej odporovacej žalobe, záver vyjadrený okresným súdom v odôvodnení napadnutého rozsudku nemohol byť pre žalobcu prekvapivým záverom, pri konštatovaní neunesenia dôkazného bremena žalobcom v nepreukázaní hmotno-právnej podmienky právnych úkonov ako ukracujúcich, ktorým žalobou odporoval.

60. Krajský súd konštatuje, že okresný súd dospel k vecne správne záveru, pokiaľ skonštatoval, že žalobca v konaní nepreukázal základný predpoklad odporovateľnosti právnych úkonov, vyplývajúcich z § 57 ods. 4 ZKR, ktorý ako základný hmotno-právny predpoklad musí byť splnený vo vzťahu ku tej ktorej skutkovej podstate uplatnenej odporovateľnosti právneho úkonu, preto bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdené ako vo výroku vecne správne rozhodnutie. Krajský súd tiež konštatuje, že žalobca nepredložil také listiny, ktoré by preukazovali stav majetku úpadcu, jeho aktíva, pasíva v čase uzavretia napádaných právnych úkonov, ich účinkov. Nebolo tak možné vyhodnotiť, resp. skonštatovať preukázanie hmotno-právneho predpokladu odporovateľnosti podľa § 57 ods. 4 ZKR. Rozsah, stav, hodnotu majetku úpadcu žalobca v konaní nepreukázal, pričom bol to žalobca, ktorý bol povinný tvrdiť a preukázať, či sa majetok úpadcu uzavretím zmlúv tvrdených kúpnych zmlúv zmenšil, v akom rozsahu, aký majetok úpadcovi zostal na uspokojenie prihlásených pohľadávok veriteľov. Skutočnosť, že ide o právne úkony, ktoré ukracujú uspokojenie prihlásenej pohľadávky niektorého z veriteľov úpadcu, však žalobca nepreukázal.

61. Krajský súd považuje za potrebné k tvrdeniam žalobcu vyjadreným v jeho odvolaní uviesť, že úpadok vo forme predĺženia alebo insolvenencie ešte neznamená kvalifikované zmenšenie majetkového substrátu úpadcu a nepreukazuje ukracujúci právny úkon. Úpadok nedáva odpoveď na základnú primárnu hmotnoprávnu podmienku odporovateľnosti právnych úkonov, t.j. či došlo k ukráteniu veriteľov. Ak žaloba žalobcu bola zamietnutá na základe primárneho dôvodu nepreukázania základnej zákonnej hmotnoprávnej podmienky ukrátenia vyplývajúcej z § 57 ods. 4 ZKR, tak potom nebol zistený priestor na to, aby boli hodnotené tvrdenia žalobcu smerujúce už ku konkrétnej skutkovej podstate odporovateľnosti podľa § 60 ZKR, medzi ktoré podmienky spadá i tvrdenie žalobcu o spriaznenosti žalovaného pri odporovaných právnych úkonoch. Žalobcom poukazovaná spriaznenosť by mala relevanciu pri posudzovaní splnenia osobitných podmienok odporovateľnosti podľa § 60 ZKR. Ku skúmaniu splnenia osobitných podmienok odporovateľnosti podľa § 60 ZKR, by bol dôvod pristúpiť až v prípade splnenia všetkých základných podmienok, vrátane podmienky ukrátenia podľa § 57 ods. 4 ZKR, splnenie ktorej podmienky v konaní zo strany žalobcu nebolo preukázané, čo však už odvolací súd uviedol vyššie. Ak nebola preukázaná základná podmienka odporovateľnosti podľa § 57 ods. 4 ZKR, a to že ide o ukracujúce právne úkony, tak za tohto skutkového a právneho stavu potom nebolo dôvodu sa v konkrétnej zaoberať už jednotlivými skutkovými podstatami odporovacej žaloby, a tým ani tvrdením o spriaznenosti, resp. spriaznenej osoby žalovaného. Krajský súd v zhrňujúcom závere uvádza, že k jednotlivým skutkovým podstatám odporovania je možné pristúpiť až potom, ako je preukázaná

základná podmienka ukrátenia v zmysle § 57 ods. 4 ZKR, ku preukázaniu ktorej v danej veci nedošlo. Inými slovami, základnou podmienkou odporovateľnosti právnych úkonov je v zmysle § 57 ods. 4 ZKR preukázanie ukrátenia uspokojenia prihlásenej pohľadávky niektorého veriteľa dlžníka týmto právnym úkonom. Na uvedenom závere nemení nič ani tá skutočnosť, že pokiaľ sa odporuje právnemu úkonu urobenému v prospech osoby spriaznenej s dlžníkom, pretože v takomto prípade sa podľa § 60 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z.z. predpokladá úmysel dlžníka ukrátiť svojich veriteľov a vedomosť druhej strany o tomto úmysle, ak sa nepreukáže opak, avšak nepredpokladá sa ukrátenie ako základný predpoklad odporovateľnosti podľa § 57 ods. 4 ZKR, ktorý je v každom prípade uplatneného odporovacieho práva povinný tvrdiť a preukazovať žalobca. Inými slovami, pokiaľ sa aj odporuje právnemu úkonu urobenému v prospech osoby spriaznenej s dlžníkom, nepredpokladá sa ukrátenie, ktoré ako základný predpoklad odporovateľnosti podľa § 57 ods. 4 zákona č. 7/2005 Z.z. je povinný tvrdiť a preukázať žalobca v prípade podanej odporovacej žaloby. Predpokladá sa len úmysel dlžníka ukrátiť svojich veriteľov, ktorý úmysel nemožno zamieňať so základným predpokladom odporovateľnosti podľa § 57 ods. 4 ZKR, ktorým je preukázanie, že ide o ukracujúci právny úkon. Predpoklad úmyslu ukrátenia a úpadku neznamena, že ide o splnenú zákonnú hmotnoprávnu podmienku ukrátenia, resp. že napádaný úkon je ukracujúcim právnym úkonom v zmysle § 57 ods. 4 ZKR, ako základnej zákonnej podmienky odporovacej žaloby.

62. Pokiaľ žalobca v odvolaní uviedol, že „Žalobca ako náhradník správcu konkurznej podstaty nemal možnosť súdu predložiť účtovníctvo úpadcu, avšak predložil pomocné dôkazy, ktoré odzrkadľovali ekonomický dopad odporovaného právneho úkonu v majetkovej sfére dlžníka tak, že bolo možné vyhodnotiť stav majetku úpadcu k okamihom účinkov reťazených napadnutých odporovateľných právnych úkonov, z ktorých bolo zrejmé, že po podaní žalobného návrhu na vydanie zmenkového platobného rozkazu pôvodným žalobcom Danielom Hrickom, ako to vyplýva z obsahu žalobného návrhu podaného na Okresný súd Žilina v priebehu nasledujúcich 3 mesiacov od zistenia začatia konania na Okresnom súde Žilina zo strany úpadcu, úpadca uskutočnil radikálne zmenšenie majetku so spriaznenou osobou, čo malo za následok predpokladanie úpadku, ktorý nebolo potrebné zo strany žalobcu preukazovať, ale taktiež aj vznik trestnoprávnej zodpovednosti členov štatutárneho orgánu úpadcu, t.j. predsedu predstavenstva D. P. Q. a členky predstavenstva U. Q., ktorá spolupodpisovala obe kúpne zmluvy č. 1/2010 a č. 2/2010 a taktiež dohodu o započítaní zo dňa 15.06.2010.“, tak odvolací súd uvádza, že žalobca bol zastúpený v konaní a vzhľadom k charakteru odporovacej žaloby a profesionálneho postavenia právneho zástupcu žalobcu (ktorý navyše už v podanej žalobe si bol vedomý základnej hmotnoprávnej podmienky ukracujúceho právneho úkonu v zmysle § 57 ods. 4 zákona č. 7/2005 Z.z.), bol povinný už v žalobe uviesť tvrdenia a označiť dôkazy týkajúce sa hodnoty majetku dlžníka pred účinnosťou napádaných právnych úkonov s uvedením sumy pohľadávok veriteľov, ktoré by sa mohli z tohto majetku dlžníka uspokojovať a uviesť tvrdenia a súčasne označiť dôkazy, že majetok dlžníka po účinnosti odporovaných právnych úkonov už nestačil na úplné uspokojenie pohľadávok veriteľov, a to v dôsledku účinnosti odporovaných právnych úkonov, resp. že sa znížila miera uspokojenia pohľadávok veriteľov dlžníka. Vzhľadom k tejto povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti, ktorej si bol žalobca zastúpený právnym zástupcom (vnímajúc jeho profesionálne postavenie) vedomý už v čase podania žaloby, tak nebolo možné, aby sa žalobca relevantným spôsobom bránil, že nemal možnosť ich predložiť, lebo nie je správcom konkurznej podstaty úpadcu. Žalobca nepreukázal majetkový substrát úpadcu - dlžníka pred uskutočnením úkonov, ktorým odporoval a majetkový substrát úpadcu - dlžníka po uskutočnení a účinnosti týchto odporovaných právnych úkonov, t.j. žalobca nedokázal kvalifikované zmenšenie majetku dlžníka - úpadcu práve z titulu napádaných právnych úkonov, ktoré by mali mať za následok také kvalifikované zmenšenie majetku dlžníka - úpadcu, že zostávajúci majetok už nepostačoval na uspokojenie pohľadávok veriteľov (veriteľa) vôbec, alebo len čiastočne. Zo skutkových tvrdení žalobcu a ním predložených dôkazov nevyplývali skutočnosti ozrejmujúce stav majetku úpadcu v čase účinnosti odporovaných právnych úkonov a následne po uskutočnení odporovaných právnych úkonov z hľadiska ich dopadu na majetkové pomery úpadcu a na možnosť uspokojenia pohľadávok veriteľov úpadcu, ktoré existovali v čase uskutočnenia týchto právnych úkonov a ktoré zároveň boli prihlásené v konkurze na majetok úpadcu. Záver o ukrátení veriteľov dlžníka - úpadcu nebolo možné bez ďalšieho prijať len z obsahu žalobcom predložených a označených listinných dôkazov, keďže tieto neposkytovali porovnanie stavu majetku pred uskutočnením napadnutých právnych úkonov a po ich účinnosti a neumožňovali tak vyhodnotiť kvalifikovaný dopad právnych úkonov dlžníka - úpadcu v jeho majetkovej sfére na uspokojenie existujúcich pohľadávok veriteľov, ktoré následne boli prihlásené do konkurzu. Z uvedeného dôvodu preto nebolo možné vyhodnotiť námietku žalobcu v podanom odvolaní ako relevantnú, a to, že tu boli iné listinné dôkazy, ktoré podľa žalobcu mali preukázať stav majetku úpadcu, jeho neschopnosť splniť záväzky voči veriteľom a ich ukrátenie.

63. Podľa krajského súdu ani jeden z odvolacích dôvodov nebol relevantný, preto vo vyvolanom odvolacom konaní bol rozsudok okresného súdu potvrdený v spojení aj s výrokmi o nároku na náhradu trov súdneho konania, ktoré ak osobitnými odvolacími dôvodmi neboli napadnuté, boli rovnako potvrdené ako vecne správne, cez úpravu v § 387 ods. 1, 2 CSP v podrobnostiach sa odkazuje na dostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu.

64. Pre komplexnosť posúdenia a odstránenie pochybností vo vzťahu k doplneniu odvolania žalobcu v podaní zo dňa 30.12.2021 na čl. 1072 spisu a nasl. ako i k pripojeným listinám k tomuto podaniu odvolací súd uvádza, že žalobca neuviedol dôvody, pre ktoré tieto neuviedol v relevantnom štádiu konania. Napriek tomuto konštatovaniu odvolací súd len nad rámec uvádza, že ani jedna z uvedených listín nie je s dátumom, ktorý by sa zhodoval s odporovanými právnymi úkonmi, preto je namieste odkázať na vyššie uvedené dôvody rozhodnutia odvolacieho súdu.

65. Odvolací súd záverom poukazuje na to, že právo na súdnu ochranu nie je právom na úspech v súdnom konaní a toto právo preto nezahŕňa nárok na vyhovenie žalobe na základe procesného útoku žalobcu (sporovej strany). Toto základné právo nezahŕňa ani právo na to, aby všeobecné súdy v civilných konaniach v celom rozsahu rešpektovali a uznávali procesné úkony každého z účastníkov bez zreteľa na ich povahu, dôsledky a vzťah k predmetu konania (pozri II. ÚS 37/2001).

66. Krajský súd napokon považuje za potrebné primerane poukázať aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo 147/2011 z 25. apríla 2012, podľa záverov ktorého odvolací súd, ktorý sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, neporušil zákon, ak v odôvodnení svojho rozhodnutia skonštatoval správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa a navyše tiež rozviedol vlastnú argumentáciu.

67. Vzhľadom na výsledky odvolacieho konania s poukazom na vyššie uvedené odvolací súd uvádza, že v danom prípade nejde o nepreskúmateľné súdne rozhodnutie, ale o rozhodnutie, s ktorého závermi, a to tak skutkovými ako aj právnymi, sa odvolateľ nestotožňuje. Polemizovanie - nespokojnosť odvolateľa s hodnotením vykonaného dokazovania a právnym posúdením sporu súdom prvej inštancie, pokiaľ sú dostatočne dodržané zákonné limity preskúmateľnosti a zrozumiteľnosti dôvodov rozhodnutia (§ 220 ods. 2 CSP), nezakladá dôvodnosť odvolania.

68. O nároku na náhradu trov tohto odvolacieho konania krajský súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní boli úspešní žalovaní, ktorým voči žalobcovi bol priznaný nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania, o výške ktorej náhrady trov tohto odvolacieho konania rozhodne okresný súd samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia za aplikácie § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.